

'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Η Α. Θ. Π.
Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΓΕΡΜΑΝΟΣ Ο Ε
Ο ΑΠΟ
ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΕΚΛΕΓΕΙΣ ΠΑΜΨΗΦΕΙ ΤΗ: 28^η ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1913.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΔΙΩΓΜΟΙ

Μίαν φοβεράν προφητείαν, ή όποία πάντοτε έπηλήθευσε, διατυπώνει ο άπόστολος Παύλος εις την αύριανήν περιχοπήν. Γράφων προς τον Τιμόθεον και αναφέρων εις αυτόν ως άπαιτουμένας άρετάς την διδασκαλίαν, την άγωγήν, την πίστιν, την μακροθυμίαν, έπιλέγει τό έξής: «Και πάντες δε οι θέλοντες ευσεβώς ζήν έν Χριστώ Ίησού, διωχθήσονται».

Τήν μεγάλην αυτήν άλήθειαν επιβεβαιούσι με τό άψευδες αυτόν κύρος οι αιώνες. Η ιστορία βρίθει άπειρων παραδειγμάτων διωγμών, των οποίων ή κυριώτερα, ή μόνη ίσως αιτία, ύπήρξεν ο ευσεβής, ο ένάρετος, ο κατά Χριστόν βίος του διωκομένου. Άτομα, τά όποία ήκολούθησαν την σχολιάν της άρετής άτραπόν, άνδρες, οι όποιοι έξήτησαν να ποδηγετήσωσιν εις την άλήθειαν την ανθρωπότητα, κοινωνίαι, αι όποιοι άνέλαβον εις ευρυτέραν κλίμακα τό έξανθρωπιστικόν τουτο έργον, έθνη, τά όποια έξήτησαν να κρατήσωσιν ύψηλά τον πυρσόν των ευγενών ιδεών, όλοι αυτοι έδοκίμασαν πικρότατα ποτήρια, συνέτυχον τους φοβερωτέρους σκοπέλους, προσέκρουσαν εις την άποκρουστικότεραν άρνησιν, έδιώχθησαν, ίνα αναγκασθώσι ν' ανακρούσωσι πρύμναν και άκολουθήσωσι τό κοινόν ρεύμα, τό φερόμενον κατά κρημνών. Άλλ' άρά γε, διατί εις την άλήθειαν ν' άντιτάσσηται τό ψεύδος τόσον άγριον και εις την άρετήν τόσον άμελιχτος ή κακία; διατί εις όσους, άτομα ή κοινωνίας, οικογενείας ή έθνη, ζητούσι ν' άκολουθήσωσι τον κατά Χριστόν βίον, προβάλλει άδυσώπητος διωγμός και ταλαιπωρία;

Άπλούστατα, διότι μαζύ με τάς άλλας άρετάς, τάς παθητικάς ούτως είπειν, άρετάς, την ύπομονήν, την έγκαρτέρησιν, την άνεξικακίαν, ύπάρχουν και άλλαι ένεργητικώς δρώσαι άρεταί, ή ειλικρίνεια της γνώμης, ο έλεγχος της κακίας, ή άνυπόκριτος άλήθεια. Άλλ' όλ' αυτά είναι ισάριθμα καυτήρια διά τάς ψυχάς εκείνων, οι όποιοι τά φοβούνται, είναι μάστιγες, πλήττουσαι άπηνώς, ύπό τά πλήγματα δε ταύτα, τά επώδυνα, άν και σωτήρια, μαίνεται ή κακία, σφαδάζει και συγκλονείται, άγωνιζομένη δε ν' άντιστή, άνυψούται με τό φοβερόν ύψος της και ζητεί να εκδικήση την διαφεύγουσαν ισχύν της.

Ο διωγμός τότε προβάλλει ως άντεκδίκησις και ζητεί να παρασύρη τό παν' ζητεί, ως μαινόμενος τυφών, ού μόνον να εκριζώση τό δένδρον, αλλά και αυτά τά σπέρματα ν' άποσπάση άπό του γονίμου έδάφους, δια να μη αναφυώσι ποτέ. Άλλ' άν ή ιστορία μάς βεβαιώνη τό γεγονός τουτο, ή αυτή πάλιν άψευδής πηγή έρχεται να μάς καθησυχάση και με αριθμούς, με γεγονότα, με άποδείξεις να μάς βροντοφωνήση την μεγάλην άλήθειαν:

Όταν οι διωγμοί είναι έμπαθείς κατά της άρετής, της άληθείας και των ευγενών ιδεωδών, διωγμοί, όταν έχωσιν ως σημαίαν την έξόντωσιν και την καταδυναστευσιν παρά τό δίκαιον, παρά την άλήθειαν, ώ, τότε αποβαίνουσιν όλέθριοι μόνον κατ' εκείνων, ούτινες τάς όργαυούσι και καθίστανται τό ασφαλέςτερον όπλον κατ' αυτών των ιδίων, διότι λάκκον ύρυξαν και άνέσκαψαν, ένεδρεύοντες άλλον, άλλ' έμπεσούναι εις βόθρον, τον όποιον ειργάσαντο.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Συμφώνως προς τά επίσημα δελτία, τά δημοσιευθέντα την εβδομάδα ταύτην, ο Όθωμανικός στρατός, τόσον έν Καλλιπόλει, όσον και έν τη γραμμή των Μετρών, επέτυχεν ν' άπωθήση τον έχθρόν και ν' άρη νίκας. Οι Βούλγαροι επανέλαβον σφοδρότερον τάς επιθέσεις των κατά της Άδριανουπόλεως, αλλά πάντοτε άνευ αποτελέσματος. Αι παρά τά Ίωάννινα μάχαι περιορίζονται εις μονομαχίας των αντιπάλων πυρβολικών.

Τήν Τετάρτην δημοσιεύθησαν δηλώσεις του Μεγάλου Βεζύρου Μαχμούτ Σεφκέτ πασά, αίτινες επιχύνουν αρκετόν φώς επί της καταστάσεως. Ός εκ τουτου δέν κρίνομεν άσκοπον να τάς δημοσιεύσωμεν και ένταύθα.

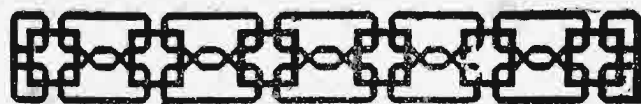
« Η επανάληψις των περι ειρήνης διαπραγματεύσεων ή τουλάχιστον ή έξακολούθησις των διαπραγματεύσεων μετά των Δυνάμεων, είναι πράγμα φυσικόν. Πράγματι άπλητήσαμεν εις την κοινήν διακοίνωσιν των Δυνάμεων διά νέας προτάσεως, επί τη βάσει της όποίας αι διαπραγματεύσεις δύνανται να έξακολουθήσουν. Δέν έδέχθη προδήλως την Μ. Βεζυρείαν με τον άποκλειστικόν σκοπόν να έξακολουθήσω τον πόλεμον, αλλά με τον σκοπόν να έντεινω τάς προσπάθειάς μου, δια να συνομολογηθή ειρήνη με όρους διατώζοντας κατά τό δυνατόν τά συμφέροντα της Χώρας. Η Κυβέρνησις θα έξακολουθήση τον πόλεμον, έφ' όσον κρίνει τουτο ώφέλιμον διά τον σκοπόν, τον όποιον επιδιώκει. Η έκτακτος στρατιωτική δραστηριότης, ήτις άπό της άνόδου της Κυβερνήσεως εις την έξουσίαν εκδηλοϋται εις όλα τά τμήματα του Κράτους, αι έκτακτοι παρασκευαί και τά μέτρα της άμύνης, διενεργούμενα μετά ζωηροτέρας ταχύτητος, φανερόνουν αιρετά την ένεργητικότητα, δια της όποίας ή Κυβέρνησις είναι αποφασισμένη να υπερασπίση την Χώραν. Άλλ' είναι καθήκον της Κυβερνήσεως να σκεφθή περι της ειρήνης και ύπό τό πνεύμα τουτο να διευθύνη τάς διπλωματικάς αυτής ενεργείας. Η Κυβέρνησις άσχολεται λοιπόν περι της τύχης της τελευταίας εις τάς Δυνάμεις επιδοθείσης άπαντήσεως και θα έργασθη δια την συνομολόγησιν της ειρήνης επί των βάσεων των εκτεθεισών εις την άπάντησιν ταύτην».

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΙ! ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΟΝ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΣΑΠΩΝΑ "ΡΕΞ.,

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΓΕΡΜΑΝΟΣ Ο Ε΄

Ἀνήλθε λοιπόν, κοινή ψήφω τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ὁ σεπτὸς Γέρον τῆς Χαλκηδόνος ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνου· ἀνήλθεν εἰς τὸ ὑπάτον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἀξίωμα μετ' ἐκλογὴν σεμνῆν, ἀγνήν, ἐπιβάλλουσαν, διὰ νὰ συνεχίσῃ καὶ ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου προμαχώνος τὸ ἱερόν, τὸ εὐγενές, τὸ τίμιον ἔργον τοῦ πομένου καὶ τοῦ στρατιώτου.

Τὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐξαιρετικῶς ἐτίμησε τὸν ἄνδρα, τὸ ἔθνος, μνήμον τῆς πράξιν δράσεως τοῦ σεπτοῦ Γέροντος, μετὰ πεποιθήσεως ἀποβλέπει σήμερον πρὸς αὐτόν, ἀνελεύθοντα τῇ θελήσει του ἐπὶ τοῦ θρόνου, περὶ τὸν ὁποῖον συσπειροῦνται καὶ μεθ' ἱερῶς συγκινήσεως ἀναμένει τὰ τίμια τῆς σοφίας καὶ τῆς συνέσεως δῶρά του, τὰρα ὅτε ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος εἰς πέρποτε ἔχει ἀνάγκην αὐτῶν.

Καὶ ὄντως· ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς σκοπιᾶς, παρὰ τὴν ὁποῖαν ἐτάχθη, ὅταν ὁ πολὺς ἱεράρχης στρέψῃ τὸ βαθὺ καὶ ἐταστικὸν βλέμμα του γύρω, θά ἴδῃ, ὅτι τὸσον ἡ Ἐκκλησία, ἴς εἶναι ἡ κορυφή, ὅσον καὶ τὸ ἔθνος, τοῦ ὁποῖου θὰ διατελῇ ὁ ἀρχηγός, διέρχονται ὅλως ἐξαιρετικῶς συνθήκας, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον ἀπεύδει μετὰ προθυμίας νὰ τοῦ ἀσπασθῇ τὴν δεξιάν, θὰ διακρίνῃ τὸ δάκρυ μῆς μυστικῆς, ἀλλὰ καὶ βαθείας ὀδύνης.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ ὁποία ἀπὸ τῆς συστάσεώς της διετέλεσε στρατευομένη, ἐγνώρισεν, εἶναι ἀληθές, πολλοὺς συγκλονισμοὺς καὶ συνήτησεν ἀγρίους τυφῶνας, ἐν τούτοις ὑπέστη ὅλην τὴν μανίαν τῶν μετ' ἐγκαρτέρησιν καὶ ἀντοχῆν θαυμασίαν, ὥστε ἐξῆλθε πάντοτε αὐτῶν ἀλάβητος, πάντοτε νέα, ἀκράια καὶ ἰσχυρά.

Ἡ ἱστορία αἴριον θὰ ἐκτιμῆσῃ δεόντως καὶ τὰς σημερινὰς περιστάσεις καὶ θὰ ἴδωμεν, ὅτι δὲν θὰ κριθῶσιν ὀλιγώτερον σπουδαῖα καὶ δυσχερεῖς ἐναντι πολλῶν παρομοίων. Εἰς πολιτικὸς τυφῶν, γέννημα ἀγρίου πολέμου, ἐνσπείρει τὸν τρόμον καὶ ἀνατρέπει τὸ πᾶν, ἐπαρχίαί πολλαὶ τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμένου θρόνου ἀποσπῶνται ἀπ' αὐτοῦ, ἡ δὲ πρωτεύουσα σχεδὸν περισφίγγεται ὑπὸ ἀρηιρῶν λεγεῶνων. Ὅλη αὐτὴ ἡ πολιτικὴ παραξάλῃ δὲν θ' ἀφήσῃ ἀνεπηρέαστον βεβαίως τὸν αἰωνόβιον θρόνον. Αἱ ἐθνικαὶ τοῦ λοιποῦ ἐπάλξεις πρέπει νὰ εἶναι καλῶς ἐξηρητημέναι καὶ ἐπ' αὐτῶν ὀφθαλμοὶ ἀγρυπνοὶ, ὄγκος συνέσεως, ἀλλὰ καὶ σθένους ἄς ἐπιτελέσῃ τὸ ἔργον του.

Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ εἴπωμεν εἰς τὸν Πατριάρχην μας τί τὸ ἔθνος ἀναμένει παρ' αὐτοῦ. Τὸ γνωρίζει Ἐκεῖνος καὶ τὸ ἀπέδειξε. Τοῦτο μόνον λέγομεν, ὅτι τὸ ἔθνος, ὅσον περισσότερο δοκιμάζεται, ὅσον περισσότερο

ταλαιπαρεῖται, τὸσον καὶ περισσότερο πρὸς τὸν πνευματικὸν του πομένα τείνει τὰς χεῖρας καὶ ἀπεκδέχεται παρ' αὐτοῦ τὸ βάλασμον τῆς παραμυθίας καὶ τῆς εὐσταθείας τὸ παράδειγμα. Θὰ τὰ εὖρη, τὸ εὐχόμεθα καὶ τὸ πιστεύομεν, ἀπὸ τὴν πολιὰν κορυφῆν του. Θὰ τὰ εὖρη, διότι ἐσυνείθισε νὰ τὰ εὐρίσκῃ πάντοτε, ὁσάκις τὰ ἐξήτησεν ἀπὸ τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ Κέντρον καὶ θὰ δυνηθῇ μίαν εἰσέτι φοράν νὰ ἀντλήσῃ, ὅπως ἄλλοτε, τὸ σθένος, τὴν εὐστάθειαν, τὴν ἐγκαρτέρησιν.

• Ὁ ἱερός θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τὸ τὸσον, οἱ ὁποῖοι κατὰ τοὺς μακροὺς χρόνους τὸν ἐλάμπρυναν, ἐγνώρισεν καὶ ἄνδρας ὑπερόχους, ἄνδρας συνετοὺς, ἄνδρας ἀξιότους τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ τίτλου, τὸν ὁποῖον ἔφερον, ὁ δὲ Γερμανός ὁ Ε΄ θὰ εὖρη καὶ τὴν ἐνδοξὸν σειράν τῶν προκατόχων του, ἀλλὰ καὶ τῶν συγχρόνων ἢ ὀλίγον μόνον προγενεστέρων, τὰ περιλαμβρα παραδείγματα ἐθνωφελούς δράσεως καὶ ἐπιβολῆς. Ἡ χορεία τῶν ἐνδόξων πατριαρχῶν δὲν συνεπληρώθη, ἀναμένει δὲ νὰ περιλάβῃ καὶ τὸ ὄνομα Γερμανοῦ τοῦ Ε΄.

Ἄλλὰ εἰς τὸ ἔργον του τὸ μέγα καὶ σπουδαῖον ὁ Πατριάρχης μας δὲν θὰ μείνῃ μόνος, οὔτε, ἄλλως τε, πρέπει. Τὸ ἔθνος σύσσωμον παρὰ τὸν θρόνον του θὰ τὸν ἐνισχύσῃ καὶ θὰ τοῦ παρέχῃ τὴν μεγαλειτέραν ἐνθάρρυνσιν, θὰ τὸν περιβάλλῃ διὰ τῆς ἀμερίστου ἐμπιστοσύνης του καὶ μετὰ τὴν ἰθακὴν αὐτῆν ἐνίσχυσιν περιβαλλόμενος ὁ Ἐθνάρχης μας, θὰ δυνηθῇ εὐχερέστερον ν' ἀρῇ ἐπὶ τῶν ἄμων του τὰ βαρέα καθήκοντα καὶ νὰ δικαιώσῃ ὅλων τὰς ἐλπίδας.

Θ. Κ. Μ.

ΣΚΕΨΕΙΣ

- Ἐνώπιον τῆς ἀνάγκης οὐδεὶς νόμος ἔχει δύναμιν περισσοτέραν.
- Τὰ πάντα ταχέως ὑποδουλόνοινται ὑπὸ τῆς ἀνάγκης.
- Τότε ἀναπαύεται τις, ὅταν δὲν πράττῃ κακόν.
- Ἄρετὴ εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἐν ἀνθρώποις ἀγαθόν.
- Ἡ ἀρετὴ εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον κτῆμα τοῦ ἀνθρώπου.
- Μιμοῦ τὸν ἀγαθὸν καὶ σάφρονα ἄνδρα
- Ὁ Θεὸς δίδει καλὰ εἰς τὸν καλὸν ἄνθρωπον.

“Ο ΦΟΙΝΙΞ”
 ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΥΡΚΑΪΑΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ
 ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1819
 ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ, 33, ΟΔΟΣ ΛΑΦΑΓΕΤ
 ΚΕΦΑΛΑΙΑΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ 433 ΕΚΑΤΟΜ. ΦΡ.
 ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ:
 ΑΝΤ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΤΟΣ
 26-28, Ἀμπίτ χάν, Γαλατᾶ.

Κεῖτω τῆς πόλεως ἀναφέρεται ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων Ἀδριανός, καταστήσας αὐτὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας Αἰμιμοντίου, ἦτοι τῆς Θράκης.

Παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν ἐγένετο ἡ τελευταία μάχη Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου κατὰ Λικινίου, καθ' ἣν, νικήσας ὁ πρῶτος, κατέστη μονοκράτωρ τῆς μεγάλης ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Ἐξήκοντα περίπου μετὰ ταῦτα ἔτη, τῷ 378, ἐγένετο παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν ἡ μεγάλη ἐκείνη μάχη μεταξὺ τῶν Γότθων καὶ τοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλεντος. Κατὰ τὴν μάχην ταύτην ἔπεσαν ἐκ τῶν Ρωμαίων 40 χιλιάδες ἄνδρες, δύο στρατηγοί, 35 δήμαρχοι καὶ αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ Οὐάλης. Μετὰ τὴν νικῆν ταύτην, οἱ Γότθοι ἐπολιόρησαν τὴν πόλιν, ἀλλ' οἱ κάτοικοι γενναίως ἀντέσχον, ἀναγκάσαντες, ἐπὶ τέλος, αὐτοὺς νὰ ἄρῳσι τὴν πολιορκίαν.

Ἡ Ἀδριανούπολις ἀπετέλει μέρος τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων (1204). Ἐκτοτε περιελήφθη εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς Νικαίας, ὑπὸ τὸν Ἰωάννην Δουῆκαν. Τῷ 1227 ὁ Δεσπότης τῆς Ἡπείρου Θεόδωρος, ἀνακηρυχθεὶς αὐτοκράτωρ, ἐκυρίευσεν τὴν Ἀδριανούπολιν.

Τῷ 1229 συνεχοτήθη παρὰ τὸν Ἐβρον ποταμὸν μεγάλη μάχη μεταξὺ τοῦ Θεοδώρου καὶ τοῦ Ἀζάν, βασιλέως τῶν Βουλγάρων, καθ' ἣν, ἠττηθέντος καὶ αἰχμαλωτισθέντος τοῦ πρώτου, ἡ Ἀδριανούπολις περιήλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀζάν. Ἀλλὰ μετ' οὗ πολὺ περιήλθεν αὐτῆς εἰς τὴν κατοχὴν τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας.

Τῷ 1360 ὁ Σουλτάνος Μουράτ ὁ Α΄ κυριεύει διὰ τοῦ στρατηγοῦ Λαλά Σαχίν τὴν Ἀδριανούπολιν καὶ καθιστᾷ αὐτὴν πρωτεύουσαν τοῦ τουρκικοῦ κράτους.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου αἰχμαλωσίαν Βαγιαζήτ τοῦ Πιλδριμ, ἡ Ἀδριανούπολις περιπίπτει πρῶτον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου αὐτοῦ υἱοῦ Σουλεϊμάν, ἔπειτα τοῦ Μουσᾶ καὶ τελευταῖον τοῦ τρίτου υἱοῦ Μουχαμέτ Α΄, τοῦ καὶ Τσελεμπή, κοσμήσατος αὐτῆν διὰ πολλῶν κυρίων καὶ ἀποθανόντος ἐν αὐτῇ.

Τῷ 1441, παραιτηθέντος τοῦ Σουλτάν Μουράτ Β΄ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μεχμέτ Β΄, συνέβη τρομερὰ ἐπανάστασις τῶν Γενιτσάρων, οἵτινες ἀπέτρωσαν μέγα μέρος τῆς πόλεως.

Κατὰ τὸ 1682 ἔξ Ἀδριανουπόλεως ἐξεκίνησεν ἡ περίφημος ἐκείνη κατὰ τῆς Αὐστρίας ἐκστρατεία, καθ' ἣν οἱ Τούρκοι προὐχώρησαν μέχρι Βιέννης.

Ἐκ τῶν πολλῶν τεμενῶν τῆς Ἀδριανουπόλεως, τὸ ἐπισημότερον εἶνε τὸ τέμενος Σελὶμ Β΄. Τὸ τέμενος τοῦτο εἶναι ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς τουρκικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἔχον τροῦλλον ὑψηλότατον. Τέσσαρες πορφυρίζουσι κίονες ὑποβάσταζουσι τὸν τροῦλλον τοῦτον καὶ τέσσαρα ὑψηλότατα τριώροφα μινωροπίργια, εἰς τὰ ὁποῖα ἄγουσιν ἐλικοειδεῖς κλίμακες, θαυμάσια τὴν τέχνην, κοσμοῦσι τὰς ἄκρας τοῦ τεμένους, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις εἶναι πλουσιωτάτη. 999 παράθυρα δίδουσι φῶς εἰς τὸ τέμενος.

Μεγαλοπρεπὲς ἐπίσης τὸ τέμενος τοῦ Σουλτάν Βαγιαζήτ, μετὰ δύο μινωροπέδων, καὶ τὸ τέμενος τοῦ Σουλτάν Μουράτ, μετὰ τεσσάρων μινωροπέδων.

Ἐκτὸς τῆς πόλεως σώζεται εἰσέτι ἡρειπωμένον τὸ καλούμενον Ἐσκι-Σεραῖ, καθέδρα τῶν ἀρχαίων Σουλτάνων.

Ὁ μετὰ περιπτέρων ὀκτάγωνος πύργος, ἡ μεγαλοπρεπέστατη πύλη, τὰ μαρμάρινα βάθρα, οἱ χρυσοὶ ὄροφοι, τὰ πλούσια ἀραβουργήματα, ἐπιμαρτυροῦσι τὸν πλοῦτον καὶ τὴν κομψότητα τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἀνακτόρων.

MATOLIN

ΓΕΡΜΑΝΟΣ Ο Ε΄

Ο ΑΠΟ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ὁ ἀπὸ τῆς 13 Νοεμβρίου 1912 χηρεύων Πατριαρχικὸς Θρόνος, ἐπληρώθη τὴν Δευτέραν 28 Ἰανουαρίου 1913, διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Χαλκηδόνο κ. Γερμανοῦ, ὅστις ἐν τῇ σειρά τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως φέρεται ὡς Γερμανὸς ὁ Ε΄.

Τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν.

Ἀφοῦ ἐπεστράφη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὁ κατάλογος τῶν ὑποψηφίων Πατριαρχῶν, τοὺς ὁποίους προέτεινε ἡ πρώτη ἐκλογικὴ Συνέλευσις, διαγραφέντων ἑπτὰ, τὰ Δύο Σώματα συνελθόντα ἀπεφάσισαν ὅπως ἡ Ἐκλογικὴ Συνέλευσις συγκληθῆ εἰς δευτέραν συνεδρίασιν τὴν Δευτέραν 28 Ἰανουαρίου. Ὄντως, κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν καὶ ὥραν, συνήλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Μεγάλου Συνοδικοῦ 83 μέλη τῆς Ἐκλογικῆς Συνελεύσεως. Ἡ ἀπόλυτος πλειοψηφία ὄρισθη 42 ψήφοι. Ἡ ἐκλογὴ διεξήχθη μὲ πολλὴν εὐκοσμίαν καὶ τάξιν· τίποτε δὲν παρετηρήθη ἀνοίκειον πρὸς μίαν τόσον σπουδαίαν συνέλευσιν.

Μετὰ τὴν διαλογὴν τῶν ψήφων, ἀπεδείχθη, ὅτι ἔλαβον ὁ Χαλκηδόνο κ. Γερμανὸς ψήφους 47, ὁ Ἀμασείας καὶ ὁ Ἀδριανουπόλεως ἀνὰ 42, ὁ Βιζύης 39, ὁ Ἡρακλείας καὶ ὁ Δέρκων ἀνὰ 38, ὁ πρῶν Κωνσταντινουπόλεως Κωνσταντῖνος 2, ὁ Νικαίας 1.

Κατὰ τοὺς κανονισμοὺς, εἰς τὸν ναὸν κατήλθον τὰ ὀνόματα τῶν μητροπολιτῶν Χαλκηδόνο, Ἀμασείας καὶ Ἀδριανουπόλεως.

Εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναόν.

Οἱ παρόντες 19 ἀρχιερεῖς κατήλθον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναὸν καὶ μετὰ σύντομον ἱεροτελεστίαν προέβησαν εἰς τὴν ψηφοφορίαν, ἀπάντων ψηφισάντων ὑπὲρ τοῦ Χαλκηδόνο κ. Γερμανοῦ, μίᾳ μόνον ψήφου ριφθείσης λευκῆς. Οὕτως ἀνεδείχθη Πατριάρχης ὁ σεβασμιος καὶ γεραρὸς Γερμανὸς ὁ ἀπὸ Χαλκηδόνο.

Τὸ παριστάμενον ἐν τῷ ναῷ πλῆθος μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὑπεδέχθη τὸ ἀποτελεσμα τῆς ἐκλογῆς καὶ ἔξεχύθη ἀνὰ τὴν πόλιν, ἀγγέλλον τὸ γεγονός.

Ὁ ἄνθρωπος.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, εἴτε ἐδῶ, εἴτε εἰς τὰς ἐπαρχίας, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἤκουσε νὰ προφέρεται μὲ θαυμασμὸν καὶ μ' εὐλάβειαν τὸ ὄνομα τοῦ Χαλκηδόνο κ. Γερμανοῦ. Ἡ ἐθνικὴ δράσις του κατέστησε τὸ ὄνομα τοῦτο πολὺ γνωστὸν, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀγαπητὸν καὶ πολὺ σεβασμὸν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὀλίγοι ἐγνώριζον προσωπικῶς ἐκεῖνον ποῦ ἐθαύμαζον, ἢ δὲ φυσιογνωμία του μετεγράφετο, οὕτως εἶπεν, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, καὶ ἀπετέλει τὸν θρυλικὸν ἥρωα, τὸν ὁποῖον ὅλοι πλέον ἐγνώριζον καὶ ὅλοι ἠγάπων.

Μικρὸς τὸ ἀνάστημα, μὲ γλυκεῖαν, σχεδὸν

παιδικήν, ἀφελῆ φυσιογνωμίαν, φωτισμένην ἀπὸ βαθύ ἐταστικὸν καὶ ἐξερευνητικὸν βλέμμα, ὁ νέος Πατριάρχης μας δὲν ἐκδηλώνει δι' αὐτῆς οὔτε τὴν ἰσχυράν του θέλησιν, οὔτε τὸ ἀκλόνητον σθένος τῆς ψυχῆς του. Αὐτὴ εἶναι τοῦλάχιστον ἡ πρώτη ἐντύπωσις· ἀλλ' ὅταν λάβῃ τις τὸν κόπον νὰ μελετήσῃ βαθύτερον αὐτόν, ὄχι δυσκόλως θὰ ἀνακαλύψῃ τὰς ἀρετὰς του, αἱ ὁποῖαι τὸν κοσμοῦν, τὴν ψυχὴν του καὶ τὰ ἀδρὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα πληροῦσι τὸ πνεῦμά του. Ψυχὴ γενναία, εὐκρινής, πνεῦμα φωτισμένον, εὐθύ, εὐστροφον, αὐτὰ εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ νέου Ἐθνάρχου μας, τὰ ὁποῖα δὲν ἀποκαλύπτονται σήμερον, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἐδοκιμάσθησαν ὡς χρυσὸς ἐν τῷ χωνευτηρίῳ.

Βιογραφικαὶ σημειώσεις.

Ἐγεννήθη τῇ 6 Δεκεμβρίου 1835 ἐν Βαλατᾷ καὶ ὀνομάζετο Γεώργιος Καβακόπουλος. Μετὰ τὰς πρώτας σπουδὰς, εἰσήχθη εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικὴν Σχολήν, ὁπόθεν τῷ 1863 ἀπεφοίτησεν ἀριστεύσας. Ἐπὶ Σωφρονίου τοῦ Β΄ διορίσθη Μ. Ἐκκλησιαρχῆς, τῷ 1864 Μ. Ἀρχιδιάκονος, τῷ δὲ 1866 ἐξελέγη μητροπολίτης Κόων. Κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1876 ἐξελέγη μητροπολίτης Ρόδου, τῷ 1886 ἐκλήθη συνοδικὸς τὸ δεύτερον, τῷ 1888 ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Ε΄ ἐξελέγη Ἡρακλείας, μετὰ 2 δὲ ἔτη ἀριστίνδην συνοδικός, χρηματίσας ἐν ταύτῳ πρόεδρος πλείστων ἐπιτροπῶν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην συνέβη καὶ τὸ πολὺκροτον Προνομακὸν Ζήτημα, καθ' ὃ, χάρις εἰς τὴν στάσιν τοῦ ἁγίου Ἡρακλείας — τοῦ νῦν Πατριάρχου — προκινδυνεύσαντος, ἐπετεύχθη μετὰ τὸ κλείσιμον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν παραίτησιν τοῦ Πατριάρχου, ἡ ἀναγνώρισις τῶν Ἐθνικῶν ἡμῶν προνομίων. Μέγας Βεζύρης ἦτο τότε ὁ Κιαμὴλ πασᾶς. Εἶναι πολὺ πρόσφατα τὰ γεγονότα ταῦτα καὶ ἀρκετὰ γνωστὰ εἰς ὅλους, ὥστε θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ὀμιλήσωμεν διεξοδικῶς περὶ αὐτῶν. Τὸν Μάιον τοῦ 1891 διορίσθη πατριαρχικὸς ἐπίτροπος, ἀποχωρήσαντος Διονυσίου τοῦ Ε΄ εἰς Ἅγιον Στέφανον, μέχρι τῆς 20 Ἰουλίου. Συνοδικὸς ἀριστίνδην ἐκλήθη καὶ ἐπὶ Νεοφύτου τοῦ Η΄, εἰς τοῦ ὁποῖου καὶ ἦν ἐκλογὴν ἐπροωσείησε, διαγραφεῖς αὐτὸς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Νεοφύτου, ἐπροωσείησε εἰς τὴν ἐκλογὴν Ἀνθίμου τοῦ Ζ΄, ἐφ' οὗ καὶ ἐκλήθη συνοδικός. Τὴν 18 Ἰανουαρίου τοῦ 1897 ἀπελύθη παρὰ τοῦ Πατριάρχου τῶν συνοδικῶν καθηκόντων του καὶ τὴν 29 τοῦ ἰδίου μηνὸς παρῆειτο ὁ Πατριάρχης. Μετὰ τὸν Ἀνθίμον συνετέλεσεν εἰς ἐκλογὴν τοῦ Κωνσταντίνου Ε΄, ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ ὁποῖου ἐξελέγη Χαλκηδόνο. Κατὰ τὴν ἐκλογὴν Ἰωακείμ τοῦ Γ΄ τὸ δεύτερον διεγράφη καὶ πάλιν, ἐπὶ τῆς πατριαρχείας δὲ αὐτοῦ ἐκλήθη συνοδικός μέχρι τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1911.

Εἰς ΠΡΟΪΠΑΝΤΗΣΙΝ
ΤΟΥ
ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΘΗΜΕΡΟΥ ΠΛΑΣΤΟΥΡΓΟΥ

Ἡ ἀργυρόλευκος σελήνη εἶχε δύσει πρὸ ὀλίγου· τὸ μαρμαῖρον φέγγος τῶν λαμπερῶν ἀστέρων ἤρchiσε νὰ λιποθυμῆ εἰς τὸ στερέωμα· ἡ θρηνώδης καὶ μονότονος φωνὴ τῶν νυκτοβίων πτηνῶν εἰσέγησε πλέον, ἐνῶ ἡ κροκόπελος ἡῶς, πλαισιουμένη ἀπὸ μικρὰ ῥόδινα νέφη, ἤρchiσε νὰ προβάλλῃ δειλὰ-δειλὰ ἀπὸ τὸν βαθυκύανον κόλπον τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ἱερᾶς Σιών· ἀλλ' ὁ ἥλιος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη ἐπὶ τῶν μαύρων καὶ ὑψηλῶν τειχῶν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ἐκεῖ ἐπάνω ὅμως εἰς τὸν Μέγαν Ναὸν τοῦ Μοριᾶ γέρον πολὺς μὲ σῶμα κυρτωμένον καὶ βᾶδισμα βαρὺ προβάλλει ἀπὸ τὸ κελλίον του καὶ διελθὼν τὴν αὐλὴν τῶν Ἱερῶν, διευθύνεται βραδέως πρὸς τὴν Πύλιν τοῦ Νικάνορος. Τὰ ἀσθενῆ του βλέμμα ζητεῖ μέσα εἰς τὸ γλυκὺ κράμα τοῦ ὑποχωροῦντος σκότους καὶ τοῦ μετὰ δισταγμῶν ἀκόμη ἐμφανιζομένου φωτός νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ ἄγνωστον αἴτιον, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκράτησεν ὀλόκληρον νύκτα ἄγρυπνον καὶ περιφροντίν.

Προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του, ἐπιθυμεῖ νὰ ἐνθυμηθῆ ὅλας τὰς ἱερὰς προφητείας τοῦ Ἰσραήλ, βασανίζει τὸν νοῦν του, πείζει τὴν γηραιὰν μνήμην του, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει νὰ εὑρῇ διέξοδον, ἱκανοποίησιν, ἀλακούφισιν ὁ σεβάσμιος πρεσβύτερος Συμεὼν. Κάτι ἕκτακτον, ὑπερφύεσ γεγονός πρόκειται νὰ συμβῆ σήμερον, τῷ ἔλεγεν ἐνδομύχως μία ὠραία καὶ γλυκεῖα προαισθήσις.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην δύο ἐλαφροὶ σκυλαῖ ἐφάνησαν διαγραφόμεναι εἰς τὸ βάθος τῆς

Η ΕΤΑΙΡΙΑ «ΛΟΥΞ»

ἐν Γαλατᾷ, ἀπέναντι τοῦ Κοοπερατῖβ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ:

ΛΑΜΠΑΣ ἀπαραμίλλους διαφόρων τύπων
ΓΚΑΖΙΕΡΑΣ μαγειρεύματος οἰκονομικω-
τάτας

ΓΚΑΖΙΕΡΑΣ θερμάνσεως κομφοτάτας καὶ ἠγγυημένας.

ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς ἀποτελεσματικώτατα εἰς τιμὰς προσιτὰς εἰς ὅλους.

Ὅμοιως ΛΑΜΠΑΣ ἐπὶ ἐνοικίῳ συμφερωτάτω

Ἀναλαμβάνει ἐπίσης ἐπιδιορθώσεις Γκαζιερῶν καὶ παντὸς εἶδους μηχανημάτων ἐπὶ μετρίῳ ἀμοιβῇ.

εισόδου. Ἐξαίφνης μέσα εἰς τὸ βυθὸν σκιάφως τοῦ ναοῦ διεχύθη ἐν γλυκῷ παλλόμενον φῶς ἀπὸ ἐν Βρέφος, τὴν ὄψιν τοῦ ὁποίου περιέλουεν ὁλόκληρος ἡ αἴγλη τῆς θείας αὐτοῦ καταγωγῆς, καὶ ὅλα τὰ ἀντικείμενα εἶχον προσλάβει μίαν ἑκτακτον λάμπην.

Ἡ μήτηρ του, μία νεαρά καὶ σεμνή Ἑβραία, εἶχε διαρκῶς ἐσκυμμένην τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ φωτοβολοῦντος προσώπου τοῦ Νηπίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνέβλυζεν ἐν ἄρωμα μῆς ὑπερκοσμίου ποιήσεως, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτὸ τοὺς ὀφθαλμούς της· πολὺ πλησίον αὐτῆς ἕνας παρῆλιξ καὶ σοβαρὸς ἀνὴρ, τοῦ ὁποίου τὸ ἔξωτερικὸν ἄφρινε νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι ἦτο ἀληθῆς καὶ τίμιος χειρῶναξ, ὠδήγει εὐλαβῶς τὰς προσφιλεῖς αὐτοῦ ὑπάρξεις εἰς τὴν ὑψηλὴν κἀθερσιν τοῦ ἀσυλλήπτου μυστηρίου.

Ὁ γέρον Συμεὼν τότε καὶ μόνον ἐμάντευσε τὸ γεγονός, τότε καὶ μόνον ἐνεθυμήθη τὸ προφητικὸν λόγιον «οὐ μὴ ἴδῃς θάνατον, πρὶν ἴδῃς τὸν Χριστὸν Κυρίου» καὶ θέλει, προσπαθεῖ νὰ προχωρήσῃ εἰς προϋπάντησιν τοῦ τῶν ὄλων Δεσπότη, ἀλλ' αἰσθάνεται τὰ γόνατά του ἐνοστικῶς νὰ λυγίζουεν εἰς μίαν εὐλαβῆ γονυκλισίαν ἐμπρὸς εἰς τὴν μικρὴν ἐκείνην συνοδείαν, θέλει νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἡ λαλιά του πνίγεται μέσα εἰς τὸν ξηρὸν λάρυγγά του.

Ἀνατείνει λοιπὸν εὐγνωμόνως τὰς ὀστεῶδεις χεῖράς του πρὸς τὸν οὐρανόν, σηκώνει πρὸς τὰ ἑπάνω τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ δέχεται εἰς τὰς γηραιὰς ἀγκάλας του τὸν ἐκ Τελείου Τέλειον, «Ἐκεῖνον ποῦ τὸν ἐπλασε, ἔς τὰ χέρια του βαστάζει». Τότε λύεται ἡ γλῶσσά του καὶ τρέμων ἐκ συγκινήσεως ἀναφωνεῖ περιχαρῆς καὶ ἐνδακρυς: «*Nūn ἀπόλυσιν ζητῶ ἀπὸ Σοῦ τοῦ Πλαστουργοῦ, ὅτι εἶδόν Σε, Χριστέ, τὸ σωτήριόν μου φῶς!*»

Τὸ μυστήριον τοῦ νομικοῦ καθαροῦ ἔτελέσθη! Μετὰ μικρὸν κενοῦται τὸ διάστημα, καὶ ὁ Συμεὼν ἐγκαταλείπεται μὲ μόνην σύντροφον τὴν προφήτιδα Ἄνναν, ἡ ὁποία κατ-

ηξιώθη νὰ ἴδῃ τὸν Κύριον τῆς δόξης. Τὰ πῆριξ τοῦ ναοῦ προσλαμβάνουσι τὴν προτέραν αὐτῶν ὄψιν· καὶ ἡ ἡσυχία καὶ ἡ γαλήνη βασιλεύει καὶ πάλιν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Σαβαώθ.

Μετ' ὀλίγον αἱ τρεῖς ἄσημοι ἐκείνοι ὑπάρξεις, συνωθούμενοι ὑπὸ τοῦ πλήθους, διέσχισον ἡσυχῶς τὰς ὁδοὺς τῆς Ἱερουσαλήμ, αἱ ὁποῖαι τῶρα ἀντίχουν ἐκ τοῦ φωνασκοῦντος σαρφετοῦ. Κανεῖς δὲν δίδει προσοχὴν εἰς τὴν διάβασίν των, οὔτε εἰς τοῦ παιδίου τὴν αἰγλήεσαν μορφήν στρέφει κανεῖς τὸ βλέμμα του. Παρέρχεται τὸ πλήθος ἀδιακρίτως πρὸ αὐτῶν, χωρὶς κανεῖς νὰ φαντασθῇ, ὅτι τὸ τεσσαρακονθήμερον ἐκεῖνο Βρέφος θὰ ἐδίδασκε μίαν ἡμέραν τοὺς σοφοὺς ἐξηγητὰς τοῦ νόμου τὰς γραφάς, θὰ ἀνεκούφιζε τοὺς πάσχοντας καὶ τεθλιμμένους, θὰ ἠγάπα τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀναξιοπαθούντας περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον εἰς τὸν κόσμον, θὰ ἐγένετο ὁ σωτὴρ καὶ λυτρωτὴς τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς πασχούσης καὶ ἁμαρτωλῆς.

Μόνον οἱ πελαργοί, τανύοντες τὰς μακρὰς καὶ ριπιδοειδεῖς πτέρυγὰς των, ἄφρινον νὰ διακόπηται ὁ βόμβος τοῦ κυμαινόμενου πλήθους μὲ τὰ ἠχηρὰ κροταλίσματα, τὰ ὁποῖα ἐτόνιζον τὰ μακρὰ καὶ ξηρὰ ῥόμφη των, καὶ οἱ μαυροὶ κιματισμοὶ τῶν πρώτων χελιδόνων, περιστρεφόμενοι ὑπεράνω τῆς αἰωνίας πόλεως, ἀντίχουν μὲ τὰ δροσερὰ κελαδήματά των.

Ἦτο ἡ μόνη προϋπάντησις, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὸν Βασιλέα τῆς δόξης, ὁ μόνος ἦμος, ὁ ὁποῖος ἐψάλλετο εἰς τὸν τοῦ νόμου Ποιητὴν καὶ Δεσπότην τοῦ παντός, «*ὄν οἱ ἄνω λειτουργοὶ τρόμῳ λιτανεύουσι, κάτω δὲ ὁ Συμεὼν ἀγκαλιζέται χερσὶν.*»

Προῦσα Κ. Ι. ΦΙΛΑΝΔΡΟΣ Σχολάρχης τῶν Ἑβραϊσθίων.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΝΕΟῦ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ μας μετὰ τοῦ πατριαρχικοῦ σήματος, τοῦ δικεφάλου ἀετοῦ, ἐπὶ στιλπνοῦ ἐκτετυπωμέναι χαρτοῦ, οὐκίματος 35x25, εὐρίσκονται ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ «Ἀπ' Ὀρα». Ὁ ἀποστέλλων ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ γραμματόσημον 1 γροσίον, θὰ λάβῃ τὴν εἰκόνα, ὡραῖον ἐνθύμιον τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκλογῆς τῆς 28 Ἰανουαρίου.

ΓΕΩΡΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΧΗΜΙΚΗ ΛΙΠΑΝΣΙΣ ΤΩΝ ΟΠΩΡΟΦΟΡΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

Τὰ Χημικὰ Λιπάσματα εἶνε πολυτιμότερα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ ὀπωροφόρα δένδρα.

Οὕτω τὸ Φωσφορικὸν ὀξύ κάμνει τὰ δένδρα νὰ εἶνε ἰσχυρὰς κράσεως, νὰ διατηροῦν τὸν καρπὸν, πρῶγμα σπουδαιότατον διὰ τὴν ἐλαίαν, ἥτις μὲ ἐνάστιον καιρὸν ῥίπτει τὸν καρπὸν της.

Μέσῳ τῆς Ποτάσεως παράγουεν τὰ δένδρα ξύλα καὶ καρπούς, καρπούς εὐχύμους, γλυκεῖς, πλουσίους εἰς ζάχαριν, εἰς ἔλαιον.

Τὸ Ἄζωτον δίδει ζωηρὰν βλάστησιν ὅπου παράγονται βλαστοὶ μᾶλλον, παρὰ καρποὶ, δεῖκνύεται ὅτι ὑπάρχει ἀφθονία Ἄζωτου. Καχεκτική βλάστησις, δέσιμον πολλῶν, ἀλλὰ μικρῶν καρπῶν, ἀποδεικνύει ἔλλειψιν Ἄζωτου.

Ὁ κυριώτερος λόγος, ὅτι πολλὰ δένδρα καρποφοροῦν μίαν φοράν κατὰ διαιτησίαν, εἶνε ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τῆς καρποφορίας ἐξαντλοῦνται τόσον πολὺ διὰ τὰ ἐκθρέψουν τὸν καρπὸν ὅπου ἔδεσαν, ὥστε δὲν μένει ὑλικὸν διὰ τὰ ἐκθρέψουν ἀνθοφόρα μάτια κατὰ τὸ ἐπόμενον.

Σήμερον ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Πορτογαλίᾳ αἱ ἐλαίαι δίδουεν κάθε χρόνον ἔσοδειαν.

Ἐπειτα τὰ Χημικὰ Λιπάσματα ἐνδυναμόνουεν τὰ δένδρα, ἀπὸ ἀντιτάσσουν περισσότερὰν ἀντίστασιν κατὰ τῶν κρυπτογαμικῶν νόσων καὶ τὰς ἐνεργείας παρουσίτων κοῖ ἐντόμων. Εἶνε ὅπως μὲ τὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων οἱ ἀδύνητοι, οἱ καχεκτικοί, ὅσοι δὲν τρέφονται καλά, προσβάλλονται πολὺ εὐκολώτερον.

Ἰδοὺ τύπος Χημικῆς Λιπάνσεως ἐλαίας τοῦ ὁποίου ἐγένετο χρῆσις ἐν Μουδανίσις καὶ εἰς ἄλλας ἐλαιοκομικὰς περιφερείας:

Κατὰ δένδρον.

Table with 2 columns: Chemical name and quantity. Includes Υπερφωσφορικόν (1 ὀκᾶν), Χλωριούχον Πότασσαν (1/2), and Νιτρικὴν Σόδα (1/2).

Ὡς λίπασμα κυρίως Ἄζωτου καὶ συνάμα καθιστὸν τὸ χῶμα ἀφράτο εἶνε οἱ πυρήνες καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ἀπορρήματα ἐλαιοτριβείου, ἀπὸ δέον νὰ μὴ χάνωνται ἀνωφελῶς, ἀλλὰ νὰ ρίπτωνται ἐπιμελῶς ἐπὶ τῶν ἐλαιοτοπέων.

Οὕτω π.χ. ἐλαιοπυρήνες εἰς δόσιν 20 ὀκάδων κατὰ δένδρον.

Δι' ἄλλα ὀπωροφόρα δένδρα, μωρέαν, συκέαν, ἀμυγδαλέαν, μηλέαν, κερασεάν, δαμασκηνεάν, ροδακινεάν κλπ., εἰάν μὲν τὰ δένδρα εἶνε μεγάλα, δίδομεν λίπασμα κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἀναλογίαν· ἐάν πάλιν τὰ δένδρα εἶνε μικρὰ καὶ πυκνοφυτευμένα, τότε δίδομεν κατὰ στρέμμα, δονοῦμ 1000 μ.τ.

Table with 2 columns: Chemical name and quantity. Includes Υπερφωσφορικόν (30 ὀκάδας), Χλωριούχον Πότασσαν (20), and Νιτρικὴν Σόδα (20).

Χρῆσις. — Ὑπερφωσφορικόν, Πότασσαν καὶ ἐν γένει κάθε ἄλλο ὄργανικὸν Λίπασμα, δίδεται κατὰ τὴν χειμερινὴν περιόδον, ὅταν τὰ δένδρα ἡσυχάζουεν, ἢ ἐνωρὶς τὴν ἀνοιξιν, πρὶν ἀρχίζουεν νὰ πρασινίζουεν.

Τὰ ἀνωτέρω Λιπάσματα ἀναμιγνύονται καλῶς καὶ ἡ ἀναλογοῦσα εἰς κάθε δένδρον ποσότης ρίπτεται εἰς ἀπόστασιν καὶ βαθὸς οπιθαμῆς πῆριξ τοῦ κορμοῦ εἰς ὅσην ἐπιφάνειαν σκιάζει τὸ δένδρον.

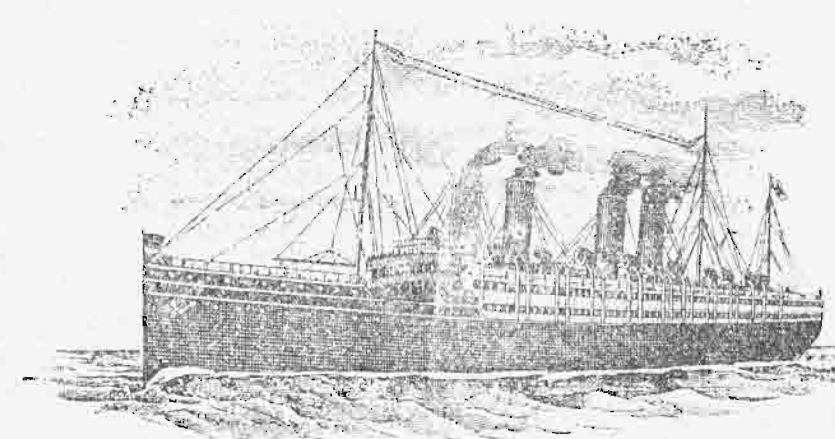
Ἡ Νιτρικὴ Σόδα ρίπτεται ὁμοίως «στά πεταχτά», ἀλλ' ὅταν ἀρχίξῃ ἡ βλάστησις.

«ΑΓΓΡΑ ΚΑΡΑΚΙΟΪ» ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

Κεντρικὸν κατάστημα: Γαλατᾶ, πλατεία Τοῦνηλ. Ὑποκαταστήματα: Πλατεία Καράκιοϊ, 23 καὶ 42

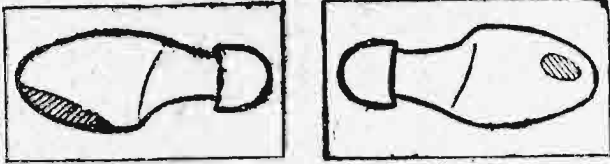
ΛΠΟΘΗΚΗ ὑποκαμίσων, λαμποδετῶν, μανικετιῶν, περικνημίδων, εἰδῶν μυρταίας, χειροκτιῶν ἐκ δερματος καὶ διαφανῶν. Καπνοθήκαι, χρηματοφυλάκια, ἀσπρόρρουχα κυριῶν καὶ κυριῶν, φλανέλλαι ἐξ ἀγνοῦ μαλλιῶν καὶ χρωματισταί, μανδήλια καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη.

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ καὶ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ

ΟΥΑΤ ΣΤΑΡ ΛΑΪΝ καὶ ΑΜΕΡΙΚΑΝ ΛΑΪΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΙΣ — ΝΕΑ-ΥΟΡΚΗ 9 ΗΜΕΡΑΙ Τὰ μεγαλειότερα καὶ ἀνωτέρω ἀτμόπλοια s/s ΟΛΥΜΠΙΚΟΣ 45324 τόννων Τακτικαὶ ἀναχωρήσεις: δις τῆς εβδομάδος ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΣΤΡΑΣ Γαλατᾶ, Καρᾶ-Μονοταφᾶ, 60.

Ἐκτελωνίσεις, φορτώσεις, μπαλαρίσματα καὶ πᾶσα ναυτικὴ ἐργασία. Προμήθειαι. — Ἀντιπροσωπεῖται. Ἀσφάλεια ναύλων ὑπὸ συμφερωτάτους ὁρους. Σχετικὴ ἐγγύησις κατατεθείσα: Φρ. 10.000. Ἱατρικὴ ἐξέτασις δωρεάν. — Εἰς τοὺς ἀνευ ουσιάσεως, παρέχεται τοιαύτη πρὸς ἐξεύρεσιν ἐργασίας.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΔΕΙΞΕ ΜΕ ΤΟ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΣΟΥ

Ἐπὶ τέλους! κύριοι ἄνδρες. Θὰ εἴμεθα πλέον καὶ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες εἰς θέσιν νὰ ἐξελέγχωμεν τὸν χαρακτήρα σας, νὰ διεισδύωμεν εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς σας, ν' ἀνακαλύπτωμεν τὰ ἐλαττώματά σας, τὰ πάθη σας, τὰ ψεύδη σας, ν' ἀποκαλύπτωμεν τὴν ὑποκρισίαν σας, νὰ σᾶς γνωρίζωμεν πλέον, ὑπὸ τὴν ἀληθῆ σας ὄψιν, καὶ ἀναλόγως νὰ λαμβάνωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπέναντί σας τὴν πρέπουσαν στάσιν.

Εὐλογημένον καὶ τρισευλογημένον τὸ «Ἄπ' Όλα». Μᾶς ὑπέδειξε τρόπον, νέον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ γνωρίζωμεν τὸ ποῖόν τοῦ νέου, τοῦ χήρου, τοῦ νεῖζοντος προεσβύτου, καὶ νὰ μὴ ἐξαπατώμεθα ἀπὸ τοὺς ψευδεῖς ὄρκους του, ἀπὸ τὰς ἀπατηλὰς ὑποσχέσεις του, ἀπὸ τοὺς γλυκεῖς λόγους του, ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν φυσιογνωμίαν, ἀπὸ τὴν ἐπίπλαστον σοβαρότητα.

Με πόσῃ εὐχαρίστησιν ὄλαι ἡμεῖς ἀνεγνώσαμεν τὸ: «Δεῖξέ με τὸ παπούτσι σου» τοῦ τελευταίου «Ἄπ' Όλα»!

Ὅποια θανατοῦσα ἀποκάλυψις! Ἐπιστήμη νέα, θετικὴ ἐπιστήμη, ἐπιστήμη σοβαρά, βασιζομένη ἐπὶ ἀναριθμητῶν δεδομένων, ἀναθρώσκει ἐπ' ἀγαθῶ τῶν δυστυχῶν ἡμῶν γυναικῶν.

Τὰ ὑπόδηματά τοῦ ἀνδρός! Ἴδου ἡ πραγματικὴ, ἡ ἐσωτερικὴ εἰκὼν τοῦ ἀνδρός. Ἴδου αἱ ἀκίβνες Ραϊτγκεν, δεικνύουσαι τὸν χαρακτήρα του, ἴδου ἡ φωτογραφία τῶν αἰσθημάτων, τῶν διαλογισμῶν, τῶν φρονημάτων του.

Ποῦ τρίβεται, ποῦ φθείρεται περισσότερο τὸ ὑπόδημά σας, ἀγαπητὲ κύριε; Ἄπ' ἐπάνω, ἀπὸ κάτω, εἰς τ' ἀριστερά, εἰς τὰ δεξιά, τί σχῆμα ἔχει ἡ τριβή; Καὶ ἔρχεται εὐθύς ἡ νέα ἐπιστήμη, με σχεδιαγράμματα, με εἰκόνας, με φωτογραφίας, καταμετροῦ με διαβήτην, καὶ ἀπαντᾷ, χωρὶς φόβον νὰ διαψευσθῆ: «Κύριέ μου, τὸ ὑπόδημά σας φθείρεται περισσότερο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πέλματος. Εἴσθε, ἐπομέ-

νως, ὄνειροπόλος, μικρολόγος, ματαιόσχιλος».

Ὁνειροπόλος! Ὁχι, ὄχι. Παρήλθεν ὁ καιρὸς τοῦ ρομαντισμοῦ ποιήσεις καὶ ρομάντσα, καὶ στεναγμοί, χωρὶς πραγματικὸν καὶ τελικὸν ἀποτέλεσμα εἰς τὰ μελοδράματα μόνον ἀπαντῶνται σήμερον. Εἴσθε ὄνειροπόλος καὶ ματαιόσχιλος! Ὁχι φοίτη! . . . Παρακαλῶ, κύριε, . . . με ἀγαπᾶτε, λέγετε, σᾶς πιστεύω, ὀφείλετε ἀπόψε νὰ με ζητήσετε ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, ἄλλως . . .

— Μὰ, δεσποινίς . . .

— Δὲν ἔχει μὰ, κύριε, ἰδού, τὸ παπούτσι σας φθείρεται περισσότερο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πέλματος. Φωτογραφεῖ τὸν χαρακτήρα σας, εἴσθε ὄνειροπόλος, ματαιόσχιλος . . . Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνωμαι εἰς ὄνειροπολήματα, σᾶς παρακαλῶ ἢ νὰ ἐπισκεφθῆτε τοὺς γονεῖς μου ἢ νὰ με κάνετε τὴν χάριν νὰ με ξεφορτωθῆτε! . . .

✎

Τοιαύτας σκηνάς, τοιαύτας ἐκπλήξεις, τοιαύτας ἀποκαλύψεις συχνὰς θὰ ἔχωμιν.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, κύριέ μου, ἐγὼ καὶ ὁ σύζυγός μου, διὰ τὴν τιμὴν ποῦ μᾶς κάνετε. Ζητεῖτε τὴν χεῖρα τῆς Μαρίκας μου, πολὺ ὠραία. Φαίνεσθε καλὸς καὶ τίμιος νέος, αἱ πληροφορίες μας δὲ περὶ τοῦ ἀτόμου σας εἶναι πολὺ ἱκανοποιητικαί, καὶ πιστεύω νὰ καταστήσετε εὐτυχῆ τὴν κόρην μου.

Ὁ νεανίας θέτει τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Ὁχι! νὰ εἴσθε βεβαιωτάτη, κυρία μου, λέγει με ἕφος κάπως τραγικόν.

— Τὸ εὐχομαι. Ἀλλὰ πρὶν ἢ σᾶς δώσω τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου, πρέπει νὰ με δεῖξετε τὸ πόδι σας . . .

— Τὸ πόδι μου;

— Δηλαδὴ τὸ ὑπόδημά σας, τὸ παπούτσι σας . . .

Ὁ νεανίας ξεροκοκκινίζει καὶ προσβλέπει με ἀπορίαν τὴν μέλλουσαν πενθεράν του.

— Μάλιστα, κύριε, τὸ παπούτσι σας. Θὰ τὸ ἐξετάσω, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις, τοὺς κανόνας, τῆς νέας ἐπιστήμης, τῆς «Ἐπιστήμης τῶν ὑποδημάτων». Ἐμπρός, κύριε, σηκώσατε, παρακαλῶ τὸ πόδι σας.

Ὁ νέος, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενος, ὑψώνει τὸ πόδι, καὶ ἡ κυρία μέλλουσα πενθερά του, βάζει τὰ γυαλιά της καὶ με ἕφος σοβαρὸν ἐξετάζει τὸ παπούτσι τοῦ μέλλοντος

γαμβροῦ της, καθ' ὅλας τὰς ὀψεις, ἀπὸ πάνω, ἀπὸ κάτω, πλαγίως.

— Πῶ! πῶ! πῶ! τὸ τακοῦνί σας φθείρεται περισσότερο πρὸς τὰ δεξιά . . . Ὁχι τί κρίμα!

— Τί εἶναι κρίμα, κυρία;

Ἡ κυρία μήτηρ τῆς Μαρίκας προσλαμβάνει σοβαρότερον ἕφος καὶ λέγει με τόνον ἐπιπλήξεως:

— Κύριε, ἀγαπᾶτε τὰ ξινά, ἀγαπᾶτε τὰ οἶνοπνεύματα, καὶ πρὸ πάντων εἴσθε χαρτοπαίκτης.

— Μάους μόνον παίζω, κυρία . . .

— Περιττὰ αἱ δικαιολογίαι. . . Ἡ «Ἐπιστήμη τῶν ὑποδημάτων» δὲν ἀπατάται . . . Λυποῦμαι, κύριε, ἡ Μαρίκα μου δὲν εἶναι προωρισμένη δι' ἄνθρωπον ποῦ ἀγαπᾷ τὰ ξινά, πότην καὶ χαρτοπαίκτην . . .

Τὸ βράδν ὁ σύζυγος ἐρωτᾷ τὴν κυρίαν του περὶ τοῦ γαμβροῦ.

— Εἶδα, λέγει, τὰ παπούτσια του, καὶ . . .

— Τοῦ ἔδωκες τὰ παπούτσια στὸ χεῖρ, ἐνόησα . . .

✎

— **Στὰ παλῆμά μας τὰ παπούτσια!** ἴσως ἀναφωνήσουν οἱ κύριοι ἄνδρες. Δὲν με θέλει ἢ μὰ, θὰ με θελήσῃ ἢ ἄλλη.

Ἀπατάσθε, κύριοι ἢ «Ἐπιστήμη τῶν παπουτσιῶν» θὰ διαδοθῆ, τὸ μᾶθημα αὐτὸ θὰ προστεθῆ, βεβαίως, εἰς τὰ προγράμματα τῶν παρθεναγωγείων μας, καὶ τότε ὄλα μας τὰ κορίτσια θὰ εἶναι εἰς θέσιν με τὴν ἀρότη ματιὰ ποῦ θὰ ρίπτουν εἰς τὰ παπούτσια σας, νὰ ἐξελέγχουν τὸν χαρακτήρα σας, καὶ ἀνάλογον ἀπέναντί σας νὰ λαμβάνουν στάσιν καὶ θέσιν. Ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν πτέρναν εἶχε τὸ τρωτόν του μέρος. Εἰς τὰ παπούτσια σας τώρα, κύριοι ἄνδρες, τὸ τρωτόν σας μέρος. Ζήτω ἡ «Ἐπιστήμη τῶν παπουτσιῶν»! Ἠλθεν ὁ καιρὸς ν' ἀποκαλύπτωμεν με μιὰ ματιὰ μας τὸν ἀχαρακτήριστον χαρακτήρα σας. **Θὰ σᾶς βάλωμεν τὰ δύο σας πόδια σ' ἕνα παπούτσι!** . . .

✎

Ἐπιπλοῦσα — Τί καλὰ ποῦ ἢ «Ἐπιστήμη τῶν παπουτσιῶν» δὲν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰ μπουτίνια τῶν γυναικῶν! . . .

Πέραν

ΑΡΙΕΜΙΣ

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέραν (δίωδος Ἀνατολῆς), ὁδῷ Ἀλεῶν, ἀριθμ. 7.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

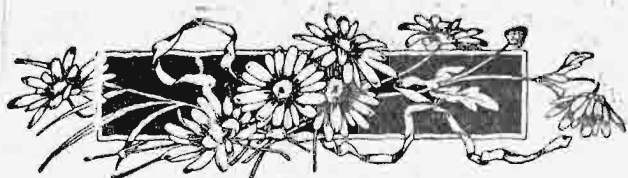
Μαλάξεις (μασάζ) ἠλεκτρικαὶ καὶ διὰ τῆς χειρὸς. — Ἀιμόλουτρα διὰ τὸ πρόσωπον. — Εἰδικαὶ θεραπείαι διὰ τὴν ριζικὴν ἐξαφάνισιν ὄλων τῶν παθήσεων τοῦ προσώπου. — Πλαστικὴ διάπλασις τῶν παραμεμορφωμένων χαρακτηριστικῶν τῆ βοήθειά τῶν προσωπίδων τῆς νεότητος. — Περιποίησης ἐπιμεμελημένη τῶν χειρῶν διὰ συσκευῶν ἠλεκτρικῶν τελειοτάτων. — Καλλιτεχν. ψιμμυθίασις διὰ χορὸν καὶ ἐσπερίδας.

Παλοῦνται εἰς τὸ Ἰνστιτούτον ὄλα τὰ προϊόντα τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ὠραιότητος: **Κρέμμαι, ὕγρα διὰ πλύσεις, ἀντιρρυτιδικά, εἰδικαὶ συσκευαί, προσωπίδες τῆς νεότητος.** Ὑπάρχει πρὸς τούτοις ἐν αὐτῷ πλοσιὰ συλλογὴ ἀρωμάτων ἀνωτέρας ποιότητος.

Τὸ Ἰνστιτούτον ἐγκαθιδρύθη καὶ διωργανώθη καθ' ὑπόδειγμα τῶν ἀρίστων τοῦ εἴδους τούτου ἐν Παρισίοις καὶ Λονδίῳ καθιδρυμάτων. Αἰθουσα πολυτελέστατα ἐπιπλωμένα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Κυριῶν. Ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἰνστιτούτου προσελήφθη εἰδικῶς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Βιβλίον ἐπιγραφόμενον «Υγιεινὴ τῆς ὠραιότητος» μετὰ καταλόγου πωλεῖται ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ, ὡς καὶ εἰς ὄλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, ἀπὸ γροσίων 5.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ
ΤΗΣ MADAME DAUBERNY

Οἱ πρώτοι μου ἔρωτες.

Εἰς ἡλικίαν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν ἠγάπησα, ἢ ἐνόμισα ὅτι ἠγαπήθην... Ἦμην ζωηρά, πολὺ ζωηρά. Εἰς τὴν πατρίδα μου, ἄλλως τε, αἱ γυναῖκες δὲν ἀποκρύπτουν τὰ αἰσθηματά των, τὰς διαθέσεις των... Καὶ ἠγάπησα νεανίαν, ἓνα παιδί μᾶλλον, δεκαοκτὼ ἐτῶν.

Ἦτο ὠραῖος, με ξανθὴν τὴν κόμην, ῥῶδιον τὸ πρόσωπον, ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς καὶ με ὕψος μαθητοῦ. Πόσον ἦτο δειλὸς! Δὲν ἤξευρε νὰ ἐκφρασθῆ, δὲν εἶχε τὴν τόλμην νὰ μοὶ ἀποτείνῃ τὸν λόγον, καὶ περιοριζέτο μόνον εἰς τὸ νὰ μὲ παρατηρῆ με τὰ ὠραῖα του μάτια. Πόσον ἠχαριστούμην ὅταν ἐβλεπα νὰ ρίπτῃ τὰ βλέμματά του εἰς τὸ πρόσωπόν μου! Καὶ ἔλεγον καθ' ἑμαυτήν: «Μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ἀφοῦ τόσον προσεκτικὰ μὲ βλέπει, ἀφοῦ τόσον μὲ ἀποθαυμάζει». Καὶ δὲν θὰ ὀργιζόμην νὰ ἤκουα ὀλίγους ἔρωτικὸς λόγους... Προσελάθουν νὰ τοῦ δώσω πρὸς τοῦτο ἀφορμὴν, νὰ μείνω μόνη μετ' αὐτοῦ ἴσως, ἐπὶ τέλους, νὰ προέβαιεν εἰς ἐκδηλώσεις. Ἄλλ' ὁ Γαβριήλ—Γαβριήλ ὠνομάζετο—δὲν ἤξευρε νὰ ἐπωφεληθῆ... Ὅποτε μοὶ ἐπισκέπτετο καὶ ἦμην μετὰ τινος φίλης μου, καὶ κατόπιν προηγουμένης συνεννοήσεως, ἢ φίλη μου ἐξήρχετο πρὸς στιγμὴν καὶ μᾶς ἀφινε μόνους, ἐκεῖνος ἐθεώρει ἀπρεπὲς νὰ παραμῆνῃ καὶ ἐσπευδε νὰ φύγῃ... Φαντάζεσθε τὴν ἀπογοήτευσίν μου!...

Ἦμέραν τινά, καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δωματίου ἐξοδὸν τῆς φίλης μου, δὲν ἐπατήθη πλεόν καὶ σταθεῖσα πρὸ τῆς θύρας τῷ εἶπον:

— Ὁχι, κύριε, δὲν θὰ ἐξέλθετε, πρέπει νὰ σᾶς ὀμιλήσω...

Ὁ Γαβριήλ ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐστρεφεν, ἐν προδῆλῳ ἀμηχανία, τὸ ἀνά χειρας ραβδίον του.

— Καθήσατε, κύριε, καθήσατε ἐπὶ τέλους.

Ὁ νεανίας, καταπόρφυρος, ἐκάθησε, στενοχωρημένος παρετήρει τὴν λαβὴν τοῦ ραβδίου του καὶ ἐτήρει σιγὴν.

— Κύριε Γαβριήλ, ἐφώνησα ἐπὶ τέλους, εἰς μάτην ἀναμένουσα νὰ ὀμιλήσῃ, δὲν ἔχετε λοιπὸν τίποτε νὰ μὲ εἰπῆτε;... Παρατηρήσατέ με τοῦλάχιστον ἄλλοτε, ὅποτε δὲν μοὶ ὀμιλεῖτε, εἰς ἐμὲ εἶχετε ἐστραμμένα τὰ ὄμματα... Τώρα, διαρκῶς τὴν λαβὴν τοῦ ραβδίου σας βλέπετε! Ἐμπρός, κύριε, ὑψώσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰπῆτε ἀφόβως τί σκέπτεσθε, ἐξομολογηθῆτε τὸ μυστικόν σας.

Ὁ Γαβριήλ ἀπεράσισεν ἐπὶ τέλους νὰ μὲ ἀτενίσῃ. Ἦτο κατακόκκινος. Εἶχεν ὕψος μαθητοῦ, φοβουμένου τὸν διδάσκαλόν του.

— Κύριε, ἐξηκολούθησα, ἐννοῶ ὅτι δὲν τολμάτε νὰ μὲ εἰπῆτε διατί ὅταν μὲ βλέπετε ἀναστενάξετε... Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσον δειλὴ, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ ὀμιλήσετε, διότι εἶμαι βεβαία, ὅτι ἐμάντευσά τὸ μυστικόν τῆς καρδίας σας... Μὲ ἀγαπᾶτε, κύριε Γαβριήλ...

Ὁ δειλὸς φίλος μου ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ

παρατηρῆ τὴν λαβὴν τοῦ ραβδίου του, πρὸς μεγίστην ἀγανάκτησίν μου. Μετ' ὀλίγον ἐπιθύρισε:

— Δὲν... δὲν τὸ ἤξεύρω, δεσποινίς...

— Πῶς; δὲν τὸ ἤξεύρετε; ἀλλὰ πρέπει, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ ἤξεύρετε... Μήπως δὲν μ' εὐρίσκετε ὠραῖαν;

— Ὁχι! δεσποινίς!...

— Μήπως δὲν αἰσθάνεσθε εὐχαρίστησιν νὰ εὐρίσκεσθε πλησίον μου;

— Μεγάλην... εὐχαρίστησιν, ... δεσποινίς.

— Τότε λοιπὸν, κύριε, μ' ἐρωτεύεσθε.

— Πολὺ... πολὺ πιθανόν...

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ στριφνοῦρίζῃ τὸ ραβδίον του.

Δὲν ἐκρατήθη πλεόν. Ἀποσπῶ τὸ ραβδίον ἀπὸ τῶν χειρῶν του καὶ τὸ ρίπτω μακράν, φωνάζουσα:

— Ἐνῶ, κύριε, ἐγὼ σᾶς ὀμιλῶ περὶ σπουδαίων πραγμάτων, σεῖς, ἀντὶ νὰ προσέχετε εἰς ἐμὲ μόνον, παίζετε μετ' ὁ ραβδίον σας. Ὁχι! αὐτὸ δὲν σᾶς καλοσυνιστᾷ!

Ὁ νεανίας, κατάπληκτος κατ' ἀρχάς διὰ τὴν πράξιν μου, παρετήρησε κατόπιν διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ ραβδίον του, καὶ ἐπιθύρισε:

— Δὲν θὰ τὸ κάνω, πλεόν, δεσποινίς.

Κατευνασθεῖσα ἐκ τῆς ὑποταγῆς του, ἐξηκολούθησα:

— Καλά, λοιπὸν, κύριε Γαβριήλ, ἀφοῦ μὲ ἐρωτεύεσθε, ἔχετε βεβαίως τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὲ νυμφευθῆτε... διότι, ὡς λέγουν οἱ γονεῖς μας, ὁ ἔρωσ ἐπιτρέπεται μόνον ὡς πρόδρομος γάμου... Δὲν ἤξεύρω ἐὰν ἀληθεύῃ αὐτό... Ἄλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ εἴσθε εὐχαριστημένος ἐὰν μὲ νυμφευθῆτε, κύριε Γαβριήλ;

— Βεβαιότατα... δεσποινίς, ἐὰν νομίζετε ὅτι εἶνε... τοῦτο... δυνατόν.

— Καὶ διατί ὄχι, μήπως οἱ νέοι δὲν εἶναι προωρισμένοι νὰ νυμφευθοῦν;

— Δὲν τὸ... ἤξεύρω, δεσποινίς...

— Πῶς; δὲν τὸ ἤξεύρετε; Ἄλλὰ τί λοιπὸν σᾶς διδάσκουν εἰς τὸ Λύκειον;

— Λατινικά, ἑλληνικά, μαθηματικά, γεωγραφίαν, δεσποινίς.

— Καὶ τίποτε ἐν σχέσει πρὸς τὰς δεσποινίδας, τὸν ἔρωτα, τὸν γάμον;...

— Τίποτε, ἀπολύτως!

— Θαυμάσια! Καλὰ σᾶς προετοιμάζουν...

Ἄλλ' ἔστω, κύριε Γαβριήλ, μ' ἐρωτεύεσθε, μὲ ἀγαπᾶτε, ἔχετε ἐπιθυμίαν νὰ μὲ νυμφευθῆτε καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ γίνω σύζυγός σας, τότε δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ ἰδῆτε τὸν πατέρα μου καὶ νὰ τοῦ ζητήσετε τὴν χειρὰ μου.

— Νὰ ἰδῶ τὸν κύριον μπαμπᾶ σας;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ τώρα μάλιστα εὐρίσκεται τώρα εἰς τὸ γραφεῖόν του... Πηγαίνετε, παρακαλῶ...

— Ἄλλὰ... δεσποινίς... νομίζω... ὅτι... δὲν τολμῶ νὰ ὀμιλήσω τὸν κύριον μπαμπᾶ σας.

— Τὸν κύριον μπαμπᾶ μου! τὸν κύριον μπαμπᾶ μου! Μὰ διατί δὲν τὸν λέγετε πατέρα τὸν πατέρα μου; Ὀμιλεῖτε ὡς νὰ εἴσθε δέκα χρονῶν παιδί... Δὲν τολμάτε, λέγετε, καὶ διατί; Ἄλλὰ τότε κάποιος ἄλλος θὰ ἔχη περισσοτέραν ἀπὸ σᾶς τόλμην, θὰ ὀμιλήσῃ τὸν πατέρα μου, ἐκεῖνος θὰ συγκατανεύσῃ, θὰ μὲ νυμφεύσουν καὶ δὲν θὰ γίνω σύζυγός σας.

Ὁ Γαβριήλ ἐξεδήλωσε μεγάλην δυσφορίαν,

ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον καὶ κατόπιν ἐφώνησε:

— Δεσποινίς, θὰ ὀμιλήσω τὸν κύριον μπαμπᾶ... τὸν κύριον πατέρα σας...

— Εὐγε! θαυμάσια! τώρα λογικεύεσθε, ἔμπρός! σᾶς περιμένω νὰ μὲ φέρετε τὴν ἀπάντησιν.

— Τώρα;

— Βεβαίως τώρα, μήπως ἢ ὑπόθεσις δὲν εἶναι ἐπείγουσα;

— Ἐχετε δίκαιον, τρέχω εἰς τὸν κύριον μπαμπᾶ... εἰς τὸν κύριον πατέρα σας, περιμένετε με.

Ὁ Γαβριήλ ἐξῆλθεν, ἀλλ' ἐπανῆλθεν εὐθύς διὰ νὰ παραλάβῃ τὸ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου ἐρριμμένον ραβδίον του.

Πλήρης ὀργῆς ἐποδοκρότησα.

— Πῶς; ἐπανέρχεσθε διὰ νὰ λάβετε τὸ ραβδίον σας;

— Δεσποινίς, ἐσυνήθισα νὰ τὸ κρατῶ πάντοτε...

— Καὶ εἰς τοιαύτας ἐπισήμους στιγμὰς ἀκόμη... ἔστω, σπεύσατε, σᾶς περιμένω.

Ὁ Γαβριήλ ἀπῆλθεν. Ἦμην ἀνήσυχος, ἀνυπόμονος, ἐφανταζόμην ὅτι ζαηρόν, βαθύ, ἔρωτα τρέφω διὰ τὸν νεανίαν αὐτόν.

Εἰς τὰς νεανίδας τὸ ἐλάχιστον αἰσθημα, ἢ ἐλαφροτέρα ἰδιοτροπία, λαμβάνει κατ' ἀρχάς, μορφὴν πάθους. Γλυκεῖα αὐταπάτη! Ἄλλ' εὐτυχῶς ἢ φαντασιοπληξία αὕτη δὲν διαρκεῖ ἐπὶ πολὺ...

Ὁ Γαβριήλ μετὰ δέκα λεπτὰ ἐπανέρχεται. Ἦτο περισσότερον κόκκινος καὶ ἢ ἀπογοήτευσις ἐξωγραφίζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Λοιπὸν! κύριε, εἶδετε τὸν πατέρα μου;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Τοῦ ἐζητήσατε τὴν χειρὰ μου;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Καὶ τί σᾶς ἀπήντησεν;

Ὁ Γαβριήλ παρετήρει τὴν λαβὴν τοῦ ραβδίου του, στηρίζων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Ἄ! κύριε! ἐὰν δὲν ἀφήσετε ἥσυχον τὸ ραβδίον σας, τὸ ἀρπάζω καὶ τὸ ρίπτω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Τί σᾶς ἀπήντησεν ὁ πατήρ μου;

— Δεσποινίς... ὁ κύριος μπαμπᾶ... πατήρ σας δὲν εἶνε πολὺ, πῶς νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ... πολὺ ὑποχρεωτικός... Μὲ ἤκουσε με ὕψος χλευαστικόν, κατόπιν μ' ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς, μὲ ὠδήγησεν ἔξω τοῦ γραφείου του καὶ μὲ εἶπε: «Πήγαινε, μικρὸ μου, νὰ βυζάξῃς καὶ ἄλλο γάλα, νὰ ἐπανέλθῃς μετὰ δέκα ἔτη καὶ τότε βλέπομεν...».

— Σᾶς εἶπε νὰ βυζάξετε καὶ ἄλλο γάλα;

— Μάλιστα, δεσποινίς, μωρὸ εἶμαι ἐγὼ...

Παρ' ὀλίγον νὰ κλάψῃ ὁ μικρὸς μου.

Μὲ κατέλαβεν ἀκαταμάχητος ἀγανάκτησις. Νὰ ἐξευτελίσῃ ὁ πατήρ μου τὸν Γαβριήλ, τὸν τίμιον αὐτόν νέον.

— Καὶ τί ἀπήντησατε;

— Τί θέλετε ν' ἀπαντήσω; Ἐὰν ἐλέμενα, ἀφευκτῶς θὰ τῆς ἔτρωγα.

— Καλὰ λοιπὸν!... Κύριε Γαβριήλ, ἀφοῦ σᾶς θεωροῦν παιδί, μωρὸ, πρέπει ν' ἀποδείξετε ὅτι εἴσθε ἀνὴρ, καὶ ἀνὴρ εὐτολμος...

Ὁφείλετε νὰ μὲ ἀπαγάγετε.

— Νὰ σᾶς... ἀπαγάγω;

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

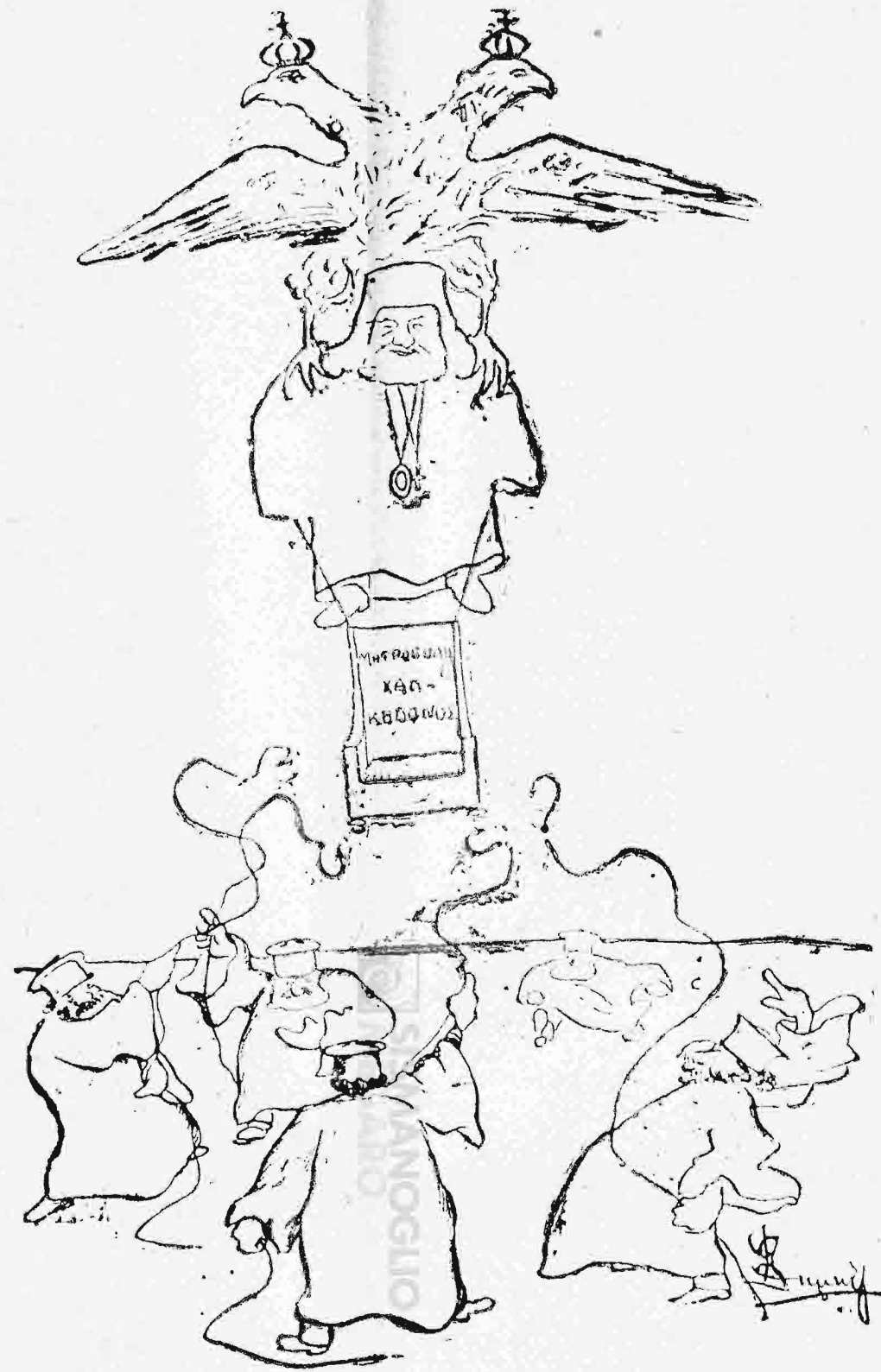
ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

Daubedent

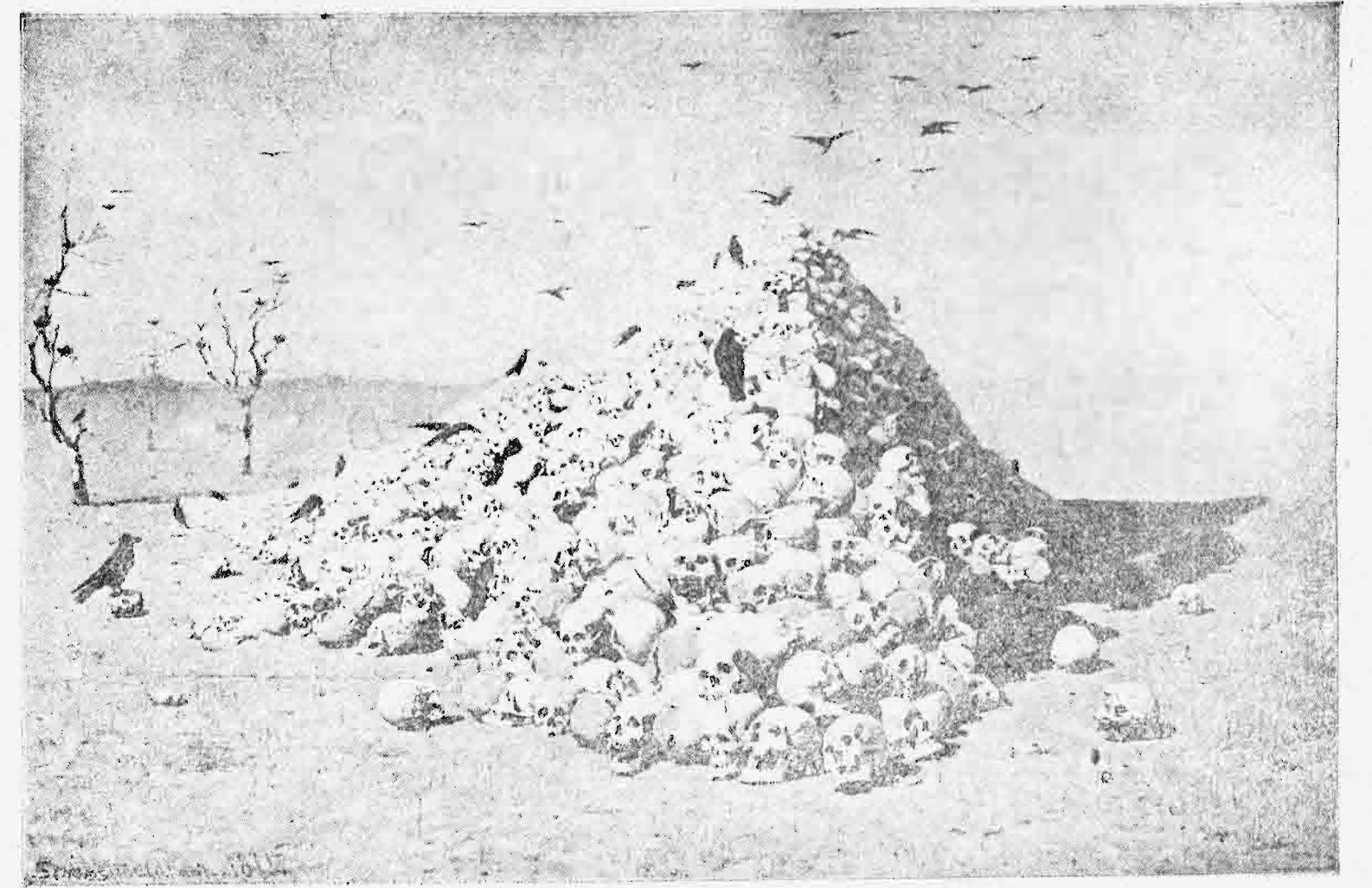

Η Α. Υ. Ο ΜΕΓΑΣ ΒΕΖΥΡΗΣ καὶ Ο ΣΕΪΧΟΥΛΙΣΛΑΜΗΣ ΕΝ ΤΗ Υ. ΠΥΛΗ.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ.

Ἀγῶνες περὶ τὴν κενωθεῖσαν Μητροπολιτικὴν ἔδραν.

Τὰ τρόπαια τοῦ πολέμου.

Ο ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

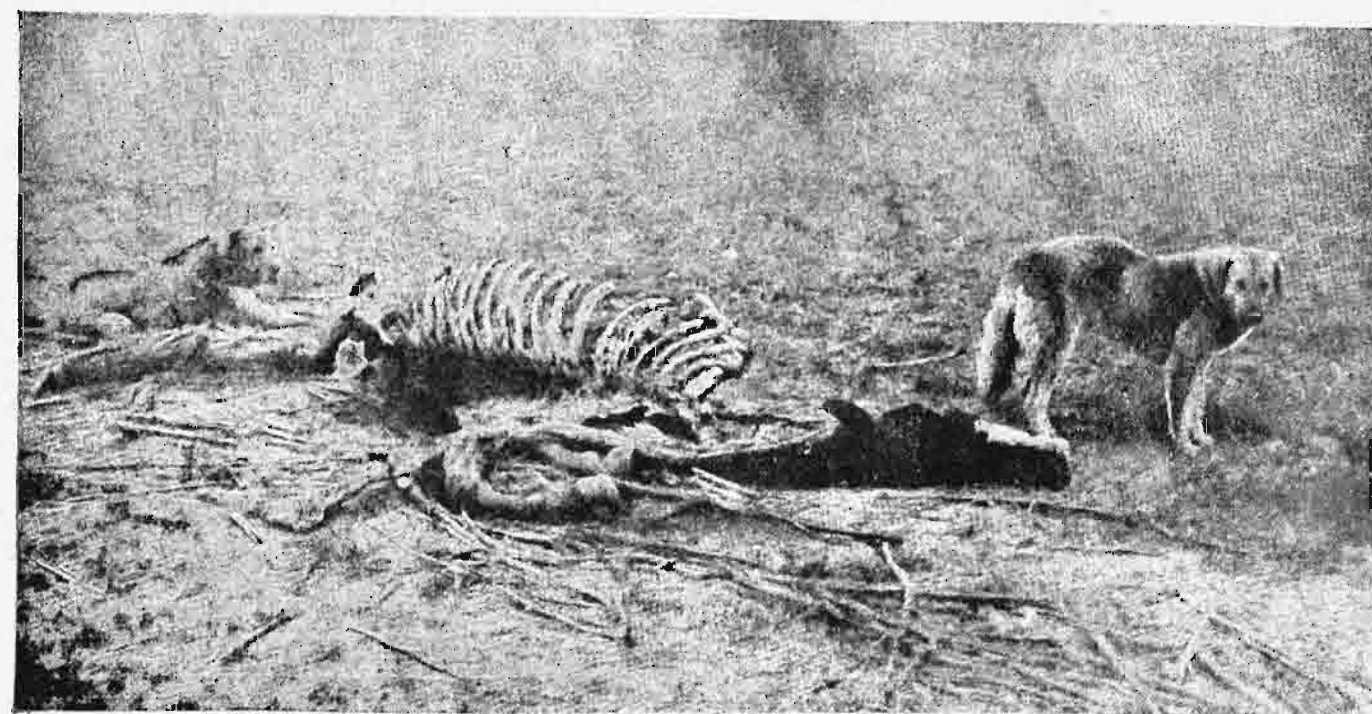

Αἱ πρώται Ἀρμενίδες στοιχειοθέτριά.

ΕΙΣ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΦΕΔΕΙΑ.

Πρὶν δοθῆ ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν Νόταν.

Μετὰ τὴν μάχην.

Νοσοκόμοι τῆς Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου.

ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἦτο νῦξ χειμερινή. Προσεκλήθημεν εἰς οἰκογενειακὴν τινα συναναστροφὴν, εἰς φιλικὴν τινα οἰκογένειαν, ὅπου μετέβημεν μάλλον διὰ τὰ σκοτώσωμεν τὴν ὥραν μας.

Αἱ 10 ὥραι εἶχον σημάνει, ὅταν ἡ ὑπερέτρια ἐπῆρε τὸ καπέλλο μου.

— Εἶναι ὄλοι μέσα, Μαρία;

— Μάλιστα, κύριε, μοὶ ἀπαντᾷ ἡ ὑπερέτρια.

Ἐκαμα δὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, διότι δὲν ἤκουσα, ὡς πάντοτε, οὔτε φωνάς, οὔτε γέλωτας, προερχομένους ἀπὸ σαχλά καὶ ἀνάλατα λογοπαίγνια, τὰ ὁποῖα συνείθιζεν ἡ παρέα μας κατὰ τὴν ἐβδομαδιαίαν ἐκείνην συναναστροφὴν.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν δειλῶς καὶ ἐκ προκαταλήψεως μελαγχολικός.

Μοῦ ἐφάνη παράδοξον καὶ ἐψυχολόγουν τὰ αἶνια τῆς μελαγχολίας ταύτης. Οἱ προσκεκλημένοι συνωμίλουν χωρὶς ζωηρότητα ἐπὶ θεμάτων τετριμμένων καὶ οὐδενὸς ἐνδιαφέροντο.

Ἡ Οὐρανία, ἡ μεγαλειτέρα κόρη τῆς οἰκογενείας, ἐταξιθεῖται τὰ τεμάχια τῆς μουσικῆς τῆς, εἰς τρόπον ὅστε ἐνόμισέ τις ὅτι κατὰ ἀνεξήγηται.

Ὁ κ. Ηερικλῆς Καλλιδῆς, ὁ οἰκοδεσπότης, διηγεῖτο εἰς ἓνα μεσόκοπον κύριον, ὅστις τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ βίου του ἐχορημάτισε τοκογλύφος, τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις του, ἀναμιγνύων εἰς τὰς διηγήσεις του τὴν Βαλκανικὴν συμμαχίαν καὶ τὰ τεχνάσματα τῶν Εὐρωπαϊκῶν Τριπλῶν, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἐννοήσω τίποτε ἀπὸ τὰ λεγόμενά του. Τὸ μόνον, ὅπερ ἠννόησα, εἶναι ὅτι ὁ τοκογλύφος ἐθαύμαζε διὰ τὰ λεγόμενα τοῦ κ. Καλλιδοῦ.

Εἰς τὸ παρὰ τὸ παράθυρον ἀνάκλιτρον ἐκάθητο δύο κυρίαί καλῆς ἀνατροφῆς, ἀπόφοιτοι τοῦ Ζαπτείου, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία πρὸ τοῦ γάμου τῆς ἠγάπησε πολὺ, τὸσον πολὺ, ὅστε ἀπήγαγε τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας τῆς, διότι οἱ γονεῖς τῆς δὲν συγκάτενον εἰς τὸν γάμον τοῦτον. Συνωμίλουν λοιπὸν αἱ κυρίαί αὗται κατὰ τρόπον χαρίεντα καὶ ἐθαύμαζον τὴν ὠραιότητα τῆς Οὐρανίας.

— Στοιχηματίζω, ἔλεγεν ἡ μία, ὅτι ἡ Οὐρανία δὲν ἠγάπησεν, οὔτε ἀγαπᾷ κανένα.

Ἡ Οὐρανία ἦτο ἡ προτόκος, ὡς εἴπομεν, θυγάτηρ τοῦ κ. Καλλιδοῦ. Νεανὶς εἰκοσιδιετῆς με ἀνάστημα εὐπλαστον, μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐπιβλητικόν, με μακρὰν κοστανὴν κόμην, με ὀφθαλμοὺς γλυκεῖς καὶ διαπεραστικούς, ἐκφράζοντας εὐφυΐαν, εὐπαιδευτος δὲ καὶ κοινωνικῶς ἀνεπτυγμένη, ἠδύνατο νὰ καταστῇ τὸ ἴνδαλμα ὀνειροπόλου ἀνδρός.

*

Ἐσχεπτόμην νὰ εὐρῶ τὰ μέσον τῆς διαλύσεως τῆς ἐπικρατουμένης μελαγχολίας, ὅτε τὸ βλέμμα μου ἔλεσεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ παραπλεύρως τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἐκεῖ ἐπὶ τινος ἔδρας ἦτο τοποθετημένος καὶ ρεμβάζων εἰς τῶν φίλων μας, ὁ Μενέλαος Κοζίκης, νέος εἴκοσιν ὀκτὼ εἰς τριά-

κοντα ἔτων, ἀνεπτυγμένος καὶ με πολὺ-πολὺ μέλλον, ὅπως ἔλεγον.

Ὁ Μενέλαος ἦτο ἀπὸ τοὺς νέους ἐκείνους, οἵτινες ἔχουν περισσοτέραν καρδίαν παρὰ μυαλό, ἠρέσκετο δὲ εἰς τοὺς ρωμαντισμοὺς καὶ τοὺς προσωρινοὺς ἔρωτας, ὅπως οἱ περισσότεροί νεοὶ τῆς ἐποχῆς μας. Ἦτο ζωηρὸς καὶ εὐθυμὸς πάντοτε. Μοῦ ἐκίνησε τὴν περιέργειαν ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην μελαγχολία του. Ἐβλεπε μόνον με βλέμμα ἀπλανὲς τὴν Οὐρανίαν, ἐθαύμαζε τὴν καλλονὴν τῆς καὶ εἴμπορῶ νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἡ μελαγχολία του ἐκείνη ἦτο ἡ γλυκυτέρα τῶν μελαγχολιῶν.

Τὸν ἐπλησίασα

— Κατὶ δὲν ἀκούεσαι, παληόπαιδο;

— Σὲ βεβαίῳ πῶς κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω ποῦ νὰ ἀποδώσω τὴν μελαγχολίαν μου ἀπόψε. Εἶναι τώρα κάμποσες μέρες ποῦ νομίζεις κάνεις πῶς δὲν εἶμαι ἐγώ.

— Ἄ! Ἐκατάλαβα.

— Τί ἐκατάλαβες;

— Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοῦ κρύπτεις.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ.

— Προσποιεῖσαι, ὅτι δὲν με ἐννοεῖς, ἐνῶ ἐγὼ σὲ ἐννοῶ πληρέστατα. Αἶ, φίλε μου, φίλε μου! Ἐλησμόνησες, φαίνεται, ὅτι τὸ πολὺ ὄραν τίκει τὸ ἔραν! Ὑπέκυψας καὶ σὺ, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος. Πρὶν ἦσο εὐθυμὸς, διαχυτικός, εὐτράπελος, διότι ἠγόραζες τὸν ἔρωτα, ἦσο τρελλὸς — φρόνιμος τρελλὸς — διότι δὲν ἐσοκέπτεσο ἢ νὰ διασκεδάσῃς, νὰ ξευχητᾷς δεξιά καὶ ἀριστερά. ἐνῶ τώρα; Τώρα σὲ φαίνεται τὸ παρελθὸν γελοῖον καὶ ἀηδές. Βλέπει; πόσον εὐκόλα εἰσχωρῶ εἰς τὰς σκέψεις σου;

— Ἄλλὰ...

— Ἄλλὰ;... Τώρα τὸ μυστικὸν σοῦ βαρύνει τὰ στήθη. Μὴ φοβῆσαι. Ἐχω πρόχειρον τὸ φάρμακον. Ἐλα, διηγήσου σ' ἐμένα τὰ πάντα, ἀνοίξε τὴν καρδίαν σου σ' ἐμένα καὶ θὰ ἰδῆς ὅτι θὰ γίνῃς καλλιτέρα. Ἐμπρός. Διηγῆσου...

*

Ἦτο ἡ δεκάτη καὶ τέταρτον ὅταν ἐσήμανεν ἓκ νέον ὁ κώδων τῆς θύρας.

Ὁ κ. Γεώργιος Γλαυκός, ὁ τελευταῖος προσελθὼν μετὰ τῆς ἀδελφῆς του, ἦτο ἠλικίας 35—37 ἔτων, εἶχε δὲ τὴν μανίαν νὰ καταγίνεται μετὰ τὰ πνεύματα. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ παρουσία του μᾶς ἠδυναρίστησεν, ἐλπίζοντες ὅτι τὰ πνεύματα θὰ διέλθουν τὴν μελαγχολίαν μας.

— Ἐλένη, τὸ τραπεζάκι, εἶπεν ὁ Καλλιδῆς πρὸς τὴν κυρίαν του.

— Δὲν θὰ ἦτο προτιμώτερος ὁ ὑπνωτισμὸς ἀντὶ τοῦ πνευματισμοῦ; προσέθεσεν ὁ Μενέλαος.

— Δὲν ἔχομεν μέντιουμ.

— Ἐγώ, καλὲ μπαμπᾶ, μπορῶ νὰ ὑπνωτισθῶ, ἐπροθυμοποιήθη ἡ Οὐρανία.

— Εὐγε, δεσποινὶς Οὐρανία, εὐγε, ἐφώνησαν ὄλοι.

*

Μετ' ὀλίγον τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα.

Ἐνα τραπεζάκι με χαρτὶ καὶ μιλύβι καὶ πέριξ με θερησκευτικὴν εὐλάβειαν οἱ προσκεκλημένοι συνεσωρεύθησαν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἕτερον.

Ὁ κ. Γλαυκὸς ἤρχισε:

— Λοιπὸν, προσοχή!... Προσπάθησον... ἐν... δύο... τρία... τέσσαρα... Δύναμις... Προσπάθησον!... Κοιμήσου...

— Αὐτὰ τὰ πράγματα με τρομάζουν, ἐψέλλισεν ὁ Μενέλαος.

Ὁ κ. Γλαυκὸς ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τινα λεπτὰ τὸ μεσᾶζον πρόσωπον ἦτο ἔτοιμον.

— Ποῖον θέλετε νὰ καλέσωμεν; ἠρώτησεν ὁ κ. Γλαυκός.

— Νὰ καλέσωμεν τὸν πατέρα μου, εἶπε με θερησκευτικὴν εὐλάβειαν ὁ τοκογλύφος.

— Θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ καλέσωμεν τὸ πνεῦμα τοῦ μακαρίτου τοῦ γραμματέως μου. Ἦτο τόσο καλὸς νέος, μοῦ ἀνέπτυξε τὰς ἐργασίας μου τόσο, ὅστε πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἤθελον νὰ ἐπικοινωνήσω μαστῆ του, εἶπεν ὁ κ. Καλλιδῆς.

— Πνεῦμα... πνεῦμα... πνεῦμα...

Ἡ χεὶρ τῆς Οὐρανίας ἤρχισε νὰ κινήται σπασμωδικῶς.

— Ἦλθες, πνεῦμα;

— Παρόν... ἔγραψε τὸ πνεῦμα διὰ τῆς χειρὸς τῆς Οὐρανίας.

— Πνεῦμα τοῦ Ἀλεξάνδρου Χαλίκη, εἶσαι σύ;

— Μάλιστα...

Ὁ κ. Καλλιδῆς ὠχρίασε διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πνεύματος, ἐνῶ ἡ κυρία του ἔσταυροκοπέτο.

— Εἰπέ μας, πνεῦμα. Ἐνθυμεῖσαι πότε ἀπέθανες;

— Τὴν 17 Μαΐου 1909.

— Πράγματι, ἐψέλλισεν ἡ κ. Καλλιδοῦ.

— Εἰπέ μας, πνεῦμα, εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ ἀπέθανες;

— Εὐχαριστημένος ναί, εὐχαριστημένος ὄχι...

— Πνεῦμα, θὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀπαντήσῃς εἰς ὅ,τι σὲ ἐρωτήσωμεν;

— Μάλιστα...

— Μᾶς εἶπες ὅτι ἠδυναρίστηθης ἀφ' ἐνὸς καὶ ἐλυπήθης ἀφ' ἑτέρου, διότι ἀπέθανες. Διὰ τί;

— Διότι ἠγάπησα...

— Διηγῆσου μας, πνεῦμα, τὸν ἔρωτά σου, ἐὰν συγκατατίθῃσαι.

Τὸ πνεῦμα σιγᾷ. Ἡ χεὶρ τῆς Οὐρανίας κινεῖται σπασμωδικῶς πάντοτε.

— Ἐμπρός... Δύναμις... Προσπάθησον... Εἶσαι ἐδῶ, πνεῦμα;

— Παρόν...

— Λοιπὸν συγκατατίθῃσαι;

— Μάλιστα...

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

διὰ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ

κατὰ τὴν μεθοδικὴν σειρὰν τῆς διδασκαλίας τῶν ἐν Εὐρώπῃ Conservatoires

ἐπὶ μετρίοις διδάκτοροις

τοῦ καθηγ. ΖΑΧΑΡΙΑΔΟΥ

πτυχιούχου τοῦ Conservatoire τῆς Βιέννης.

Πέραν, Ταρλάμπασι, ἀρ. 105.

Σημ. Ἀνὰ πᾶσαν Τρίτην καὶ Παρασκευὴν.

— Είμεθα πρόθυμοι νὰ σὲ ἀκούσωμεν...
Ἐμπρός...

— Ἠγάπησα ναί...

— Ἀντηγαπήθης;

— Μάλιστα... ὅσον οὐδεὶς.

— Ἦτο ὠραία;

— Ὁραιότητα... Τὴν ἐλάτρευον καὶ με ἐλάτρευεν. Ἐζη δι’ ἐμὲ καὶ ἐγὼ δι’ ἐκείνην.

— Προχώρει, πνεῦμα...

— Ἀνωφελές... Πρὸς τί νὰ προχωρήσω;... Αἱ ἀναμνήσεις προξενοῦν κακόν...

— Πνεῦμα, σὲ ἱκετεύομεν, ἐξακολούθει.

— Εἶσθε σκληροὶ καὶ ὑποκύπτω εἰς τὴν σκληρότητά σας.

— Εὐχαριστοῦμεν, πνεῦμα...

— Τὴν ἐγνώρισα πολὺ μικράν... τὸσον μικράν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀγαπήσῃ τις, εἰμὴ ὡς παιδίον, ὡς ἀδελφήν... Παρήλθον ὀλίγα ἔη καὶ τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἔγεινε θελκτικὴ νεάνις... Ἐνῶ δὲ πρότερον τὴν ἐθώπευον χωρὶς ἐντροπὴν μικράν, δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ προσηλώσω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου εἰς τοὺς ἰδικούς της... Ἦσθάνομην κάτι νὰ μοῦ καίῃ τὰ στήθη... Δὲν ἐγνώριζον ποῦ νὰ ἀποδώσω τὴν μεταβολὴν αὐτὴν, ὅτε μίαν πρωΐαν ἠννόησα, ὅτι ἤμην ἐρωτευμένος... Ἦθελον πάντοτε νὰ ἦμαι πλησίον της, πάντοτε νὰ τὴν βλέπω... Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἤμην μελαγχολικὸς καὶ ρεμβώδης, παρετήρησα αἴφνης τοὺς ὀφθαλμούς της προσηλωμένους εἰς τοὺς ἰδικούς μου... Δὲν εἶχον τὴν δύναμιν τότε νὰ τὴν παρατηρήσω κατὰ πρόσωπον... Ἐστέναξα μόνον βαθεῖα χωρὶς νὰ τὸ θέλω· τότε ἠγέρθη ἐκείνη ἐλαφρὰ ὡς περισσότερὰ καὶ χαρίεσσα με ἐπλησίασε... Μὲ ἠρώτησε τί ἔχω... Δὲν κατώρθωσα νὰ ἀρθρώσω λέξιν... Ἐμείναμεν οὕτω σιωπηλοὶ ἐπὶ τινα λεπτὰ... Κατόπιν... Κατόπιν...

— Ἐμπρός... Δύναμις...

— Κατόπιν... αἶ, ναί... κατόπιν ἐκείνη

εἰσῆλθεν ἐσωτερικῆ εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον... Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ὁ θάνατός μου... Ἀπεγοητεύθην... Ἀπώλεσα τὰς δυνάμεις μου... Τὰς νύκτας δὲν ἐκοιμώμην πλέον... Δὲν ἠδυνάμην πλέον οὔτε νὰ ἐργασθῶ... Παρήλθον πολλαὶ ἡμέραι... Αἴφνης λαμβάνω ἐκ μέρους της ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν μοὶ ἐξωμολογεῖτο τὸν πρὸς ἐμὲ ἔρωτά της... Ὑπέφερε καὶ ἐκείνη, ὅπως ἐγώ... ἠγγύπνει καὶ ἐκείνη, ὅπως ἐγώ... Αὐτὸ με ἔκαμε νὰ ὑποφέρω περισσότερον... Τὴν ἐπαύριον ἤμην ἀνίκανος νὰ ἐργασθῶ... Ἐμείνα κληθήρης... Ὁ ἰατρός εἶπεν, ὅτι δὲν εἶχον τίποτε... ἀλλ’ οἱ οἰκετοὶ μου... ἀπέφευγον νὰ παραμένουν πολὺ πλησίον μου... Ἠννόησα τὰ πάντα...

— Ἄ! τὸν δυστυχῆ, ἐνθυμοῦμαι, ἐψιθύρισεν ὁ κ. Καλλίδης.

— Σςςς... Σιωπὴ... Ἐμπρός... προχώρει, πνεῦμα...

— Πόσον κακὴ ἀσθένεια εἶναι ἡ φθίσις!... Σὲ ἀποστρέφονται... σὲ ἀποφεύγουν καὶ οἱ πλέον στενοὶ σου φίλοι... Τὴν νύκτα ἐκοιμώμην ὕπνον γλυκύν... με ὄνειρα γλυκύτατα βαυκαλιζόμενος... Ἐβλεπον κατ’ ὄναρ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τὸσον ἠγάπησα καὶ ἡ ὁποία... τὸσον ὑπέφερε δι’ ἐμέ...

Τὸ πνεῦμα σιγᾶ... Ἡ περιέργεια τῶν παρερισκομένων αὐξάνει καὶ ὁ κ. Γλαυκὸς προσπαθεῖ νὰ ἐπιναφέρῃ τὸ πνεῦμα... Ἡ Οὐρανία δὲν φαίνεται κουρασμένη.

— Τί κοῖμα! ἐψιθύρισαν αἱ κυρίαί. Δὲν ἐσκέπημεν τοῦλάχιστον νὰ ἐρωτήσωμεν τὸ ὄνομά της!

— Σςςς... Ἐμπρός, πνεῦμα... Προσπάθησον... Δύναμις...

— Ἀφήσατέ με... Δὲν δύναμαι... δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἐξακολουθήσω...

— Πολὺ καλά, πνεῦμα... Δὲν θέλομεν νὰ σὲ κουράσωμεν περισσότερον... Εἰπέ μας μόνον τί ἀπέγινε τώρα ἐκείνη;...

— Τὰ πνεύματα ἔρχονται εἰς ἐπικοινωνίαν με τοὺς ζῶντας, ἀλλὰ... δὲν τοὺς διακρίνουν...

— Καλά... Καὶ τώρα, πνεῦμα, εἰπέ μας, ποῦ περιφέρεσαι;

— Περιφέρομαι ἐκεῖ, ὅπου εὐρισκόμην τὴν ὥραν ποῦ μ’ ἐκαλέσατε...

— Χριστέ καὶ Παναγιά μου! ἐψέλλισε σταυροκοπούμενη ἡ κ. Καλλίδου. Στὸ σπῆτί μας πνεύματα;

— Δὲν γνωρίζεις, πνεῦμα, τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρισκόμεθα;

— Ὅχι... ἀισθάνομαι μόνον εὐχάριστον τὴν συναναστροφὴν σας...

— Εὐχαριστοῦμεν, πνεῦμα. Εὐχαριστοῦμεν. Καὶ διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃς τὴν περιέργειαν τῶν παρισταμένων κυριῶν, ἐὰν δὲν εἶμεθα ἀδιάκριτοι, σὲ παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς εἴπῃς τὸ ὄνομα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἠγάπησας.

Τὸ πνεῦμα διστάζει. Ἡ χεὶρ τῆς Οὐρανίας κινεῖται ἠρέμως τώρα, ἐνῶ ἡ περιέργεια τῶν παρεστώτων αὐξάνει, κορυφούται.

Μετ’ ὀλίγον τὸ πνεῦμα διὰ τῆς χειρὸς τῆς Οὐρανίας ἔγραψεν:

— Οὐρανία...

*

Ἄπαντες ἐμείναμεν ἐμβρόντητοι.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καλλίδου ἐταράχθησαν ὀρεκτά, αἱ δύο κυρίαί ἐψιθύρισαν λέξεις τινὰς κατ’ ἰδίαν, ἐνῶ ὁ κ. Γλαυκὸς, ἀφοῦ ἔσχισε τὸ χαρτί, ἐξύπνησε τὴν Οὐρανίαν.

Εἰς τὴν Οὐρανίαν δὲν εἶπομεν τίποτε...

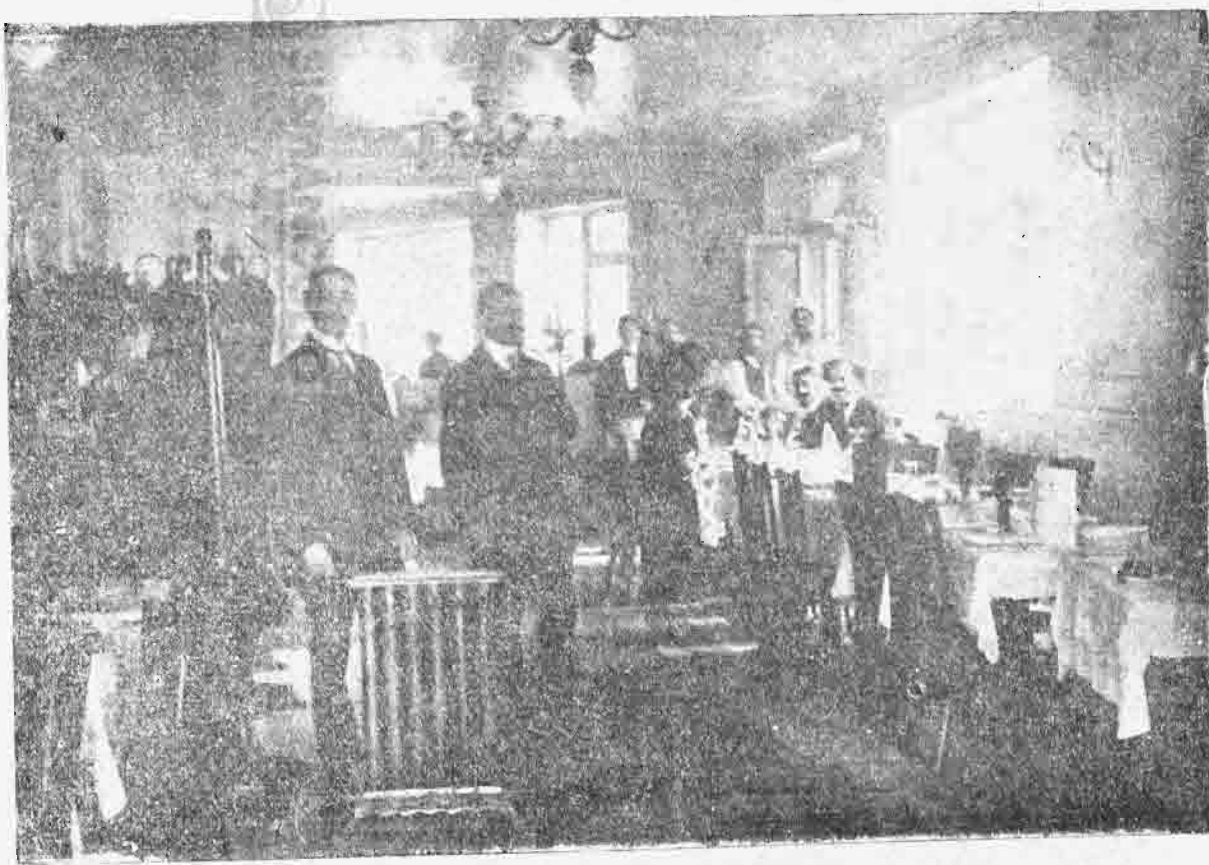
Ἀνεγομήσαμεν ὅλοι μελαγχολικοί...

Ὁ Μενέλαος Κοζίκης δὲν ἐπανῆλθε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Καλλίδου.

Θ. ΒΑΛΛΑΣ

ΜΕΓΑ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΘΝΟΤΗΤΩΝ
ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

54 — Boulevard Saint-Germain — 54

Πρὸ τινων ἑβδομάδων ἐτελέσθησαν ἐν Παρισίοις τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοῦ ἑλληνικοῦ ἐστιατορίου τοῦ ὁμογενοῦς συμπολίτου μας κ. Πλουτάρχου Νικολαΐδου. Τὸ «Ἐστιατόριον τῶν Ἐθνοτήτων» — οὕτως ὀνομαζέται — εἶναι θαῦμα καλαισθησίας καὶ πλοῦτου. Ἡ θαυμασία ἐπιπλοσίς του, ἡ ἐπιμελημένη διασκευὴ του καὶ ὁ ἀπλετοὺς ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς του, κατέστησαν αὐτὸ ἓνα ἀπὸ τὰ κομψότερα καταστήματα τῆς Λεωφόρου Σαιν-Ζερμέν.

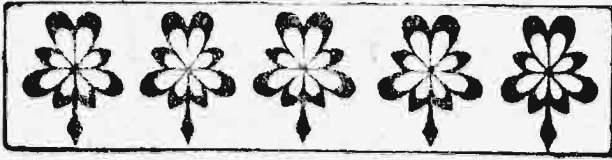
Οἱ Ἀνατολίται φοιτῆται καὶ οἱ ἐν Παρισίοις ἐπιδημοῦντες Ἕλληνες, χάρις εἰς τὸν κ. Π. Νικολαΐδην, εὖρον τελεῖαν ἀνατολικὴν μαγειρικὴν. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν φαγητῶν, τὰ ὅποια τρωγομεν εἰς τὸν Γαλατῆν, μαγειρεύονται καὶ εἰς τὸ «Ἐστιατόριον τῶν Ἐθνοτήτων» ἐν Παρισίοις. Ἐκεῖνο ὁμῶς, ὅπερ κινεῖ τὴν περιέργειαν καὶ προσελκίζει τοὺς ξένους, εἶναι ἡ πρὸ τῆς θύρας τοποθετημένη συσκευή διὰ τὸ ντινὲρ-κεμπάπ. Τοιοῦτοτρόπος, πλὴν τῶν ἄλλων ἐδεσμάτων, εἰς τὸ ἐδεσατολόγιον τοῦ ἐστια-

τορίου τούτου καθημερινῶς εὐρίσκει τις τὰς κεμπάπ, γαλιαντζή ντολμάδες, γιοβαράκια, ἰμάμ-μπαϊλντή, μουσακάν, κερτέδες, πιλαφι, γαιοῦρτι, κοϊμάκι, μπακλαβά, γαλιτομπούρεκο, ταβουκ-κιοῦσοῦ, τέλ-κατοῖφ, χαλβά, κουραμπιέδες κλπ., διὰ τὰ ὅποια εἰδικὸς ἐντεῦθεν προσεκλήθη μαγειρός.

Καὶ διὰ νὰ φάγῃ τις καλὰ εἰς τὸ ἐν λόγω ξενοδοχεῖον δὲν χρειάζεται, εἰμὴ ἐλαχίστα χρήματα.

Συνιστῶμεν τὸ ἐστιατόριον τούτο εἰς τοὺς ἐμπόρους τῆς πόλεως μας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, οἵτινες μεταβαίνουσι χάριν ἐργασιῶν τῶν εἰς Παρισίους, νὰ λάβωσιν ὑπὸ σημειωσιν τὸ ἐν τῇ Λεωφόρῳ Σαιν-Ζερμέν, 54, «Ἐστιατόριον τῶν Ἐθνοτήτων», διότι πλὴν τῶν φαγητῶν ἀνατολικῆς μαγειρικῆς, θὰ ἀκούσῃ καὶ τὴν μητρικὴν τῶν γλώσσων, θὰ τίχῃσι δ’ ἐκτάκτων περιποιησῶν παρὰ τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ καὶ συμπολίτου μας κ. Πλουτάρχου Νικολαΐδου.

Ὅλοι λοιπὸν εἰς τὸ «Ἐστιατόριον τῶν Ἐθνοτήτων».

BYZANTINAI HMERAI

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

Από της αύριον άρχεται το Τριώδιον. Έν τούτοις, μολονότι άκόμη δέν είδαμεν μασκαράδες είς τάς τριόδους, τά μασκαράλίκια ήρχισαν από της παρελθούσης έβδομάδος.

Τό σύμβολόν μας είναι «δι' όλίγων πολλά», και διά τούτο, ποία μασκαράλίκια έννοοῦμεν, είναι περιττόν νά τό αναγράψωμεν, δεδομένου όντος, ότι «τά ίφκόλους έπουνουούμινα περιλείποντι», όπως λέγει και ό συνεργάτης μας κ. Μήτρος Κατοίκης.

Τοιοτοτρόπως και αί έφετεινάί άπόκρευθά ήνε κρύα, διά νά άκούσωμεν και πάλιν τό κρύον λογοπαίγιον, ότι διερχόμεθα της άποκρύες!

Με την έναρξιν του Τριωδίου άρχονται τά καρδιοκτύπια είς τόν κόσμον των χοροδιδασκάλων, καθώς και τά καρδιοκτύπια των γυναικων του ήμικόσμου, αίτινες, μή κατορθώσασαι νά χορεύσουν τόν χορόν του Ήσαϊα, άρκοῦνται αί δυστυχεΐς νά διασκεδάσουν είς τούς δημοσίους χορούς.

Προχθές παρευρέθημεν είς τούς πρώτους μεγάλους χορούς, οι όποιοι έδόθησαν είς τά «Μνηματάκια» και τό «Ωδειον». Δυστυχώς, δέν ήδυνήθημεν νά μείνωμεν επί πολύ, τίότι, κατά κακήν σύμπτωσην, συνητήσαμεν εκεί τόν κ. Λαμπρίδην, όστις με τά λογοπαίγιά του μάς έτρεψεν είς άτακτον φυγήν, την όποιαν θά έξήλεον και αύτοί οι πληρεξούσιοι του Λονδίνου.

Βαί διά νά μή νομίσητε, ότι είμεθα υπερβολικοί, σάς παραθέτομεν πιστώς τά λογοπαίγνια του κ. Λαμπρίδου, διαπραχθέντα είς τό θέατρον των Μνηματακίων, όπου έδίδετο ό χορός του κ. Ψάλτη :

- Πώς σου φαίνεται ό χορός; μ' έρωτῶ.
- Νέκρα!
- Αυτό έπρεπε νά τό περιμένης, άφού είμεθα στό Μνηματακία!...
- Για τό Θεό, μή καλαμπούρια.
- Δέν είναι καλαμπούρια, φίλε μου. Αποδείξεις, ότι είμεθα σε κηδεία, είνε και ή παρουσία του... Ψάλτη.

Αυτό ήρκεσε νά μάς κάμη νά φύγωμεν άπ' τά «Μνηματάκια» και νά μεταβώμεν είς τό «Ωδειον».

Είς τό «Ωδειον» ό χορός ήτο περισσότερο δημοτικός. Άρχειοί δέ δημοκόποι παρευρίσκοντο. Οι μασκαράδες χαλοῦν τόν κόσμον. Όλοι φέρουν προσωπίδας, υπάρχουν όμως και τινες άνευ προσωπων, μεταξύ των όποιων διακρίνωμεν τούς κ. κ. Δημ. Σωφρονιάδην, άδελφούς Καζανόβα, Θεοχαρίδην, Μπούσιον, Φωτιάδην παμίν, Χωναίον, Τζών Χατζόπουλον, Δημασκηνόν, Λεοντίδην Γιόσκαν, Άλκ. Στάφαν και άλλους ένενους, τίτινες πρώτοι έσπευσαν είς Χαλκηδόνα διά ν' άποασθεῦν την χείρα του νέου Πατριάρχου.

Πώς κατορθώθη, κατόπιν της θελλώδους εκείνης Πατριαρχικής κρίσεως, νά βγοῦν όλοι όμοφωνούντες, δημοσιογράφοι τε και μέλη της Έθνοσυνελεύσεως, είνε, μά την άλήθειαν, θαύμα. Ακόμη δέν δυνάμεθα νά συνέλθωμεν εκ

‘ΟΛΩ’ ΟΛΩ

της έκπλήξεως! Φαντασθήτε, ότι και αύτοί οι άποτελούντες την κλίκαν, εύρέθησαν έν τέλει εύχαριστημένοι. Φαίνεται, ότι ό νέος Πατριάρχης τούς έ μάγευσε. Και αύτός ό κ. Χωναίος, όστις πολλά έμαγείρευσε και όστις δύο ήμέρας πρό της έκλογής διεπεραιώθη είς Χαλκηδόνα και συνεβούλευσε τόν πρόην Χαλκηδόνας νά μή δεχθῆ την Πατριαρχικήν ράβδον, έσπευσεν εκ των πρώτων νά συχαρή τόν νέον Πατριάρχη, όπερ σημαίνει, ότι είς καλās χείρας έδόθη ή ράβδος.

Κοινωνική κίνησις. Προχθές, επί τη έορτή των Τριών Ήραρχων, των τριών δηλαδή Φωστήρων του Έθνους, δέν έώρταζον οι σύγχρονοι φωστῆρες του Έθνους κ. κ. Μπούσιος, Καζανόβας και Θεοχαρίδης, ένεκα... ή ματαιώσις του κόλπου κατά την Έθνοσυνέλευσιν.

Της στιγμής : Είς τό σχολείον ό καθηγητής όμιλει περί των μεγάλων έφευρέσεων του αιώνος.

— Μία από τάς μεγαλειτέρας έφευρέσεις είνε και ό άνευ σύρματος τηλεγράφος. Ο Μαρκόνι διά της έφευρέσεώς του ταύτης θά μείνη άθάνατος. Εεύρετε όμως πώς τόν ανέκαλυψε, πόθεν δηλαδή παρεκινήθη ό Μαρκόνι νά προβῆ, είς την σπουδαίαν αύτην ανακάλυψιν; Όποιος τό ξεύρει, νά σηκώση τό χέρι του.

Και ένας μαθητής από τό τελευταίον θρανίον άπαντῶ :

— Απο τά τηλεγραφήματα των ελληνικών έφημερίδων!

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Βιέννηςικους έρους.

Αφιέρωσι στοίν ιμαντό μ'

Μιά όμμουρφη κουπέλλα εν Βιένν',
γιοματή χάρ' κι ζουή κι κάλλους,
μι ρίχν' μιά ματιά κι μι πιθαίν'
κι τρέχου από πίσου της μαζή μι άλλους.

Κι όταν την ιστρίμουξα εν άπουκρύφου
λόγια ποῦ δέν κατάλαβα μι εῖπιν
κι για ν' άπουφύγου αυτών τόν γρίφου,
της λιέου : «Άχ! μι τρέλλανις, μάλ' λιμπιν!»

Κι του κουρίτου αυτόνου ποῦ μ' άρέσ'
κ' είνε σιμό σαν Παναγιά,
του λιέου κάτι τι εν παρινθέσ'
κ' ικείνου μ' άπαντάει : «Γιά, για!»

Κι τρώγοντις και πίνοντις ραγδαίους,
πράσαμιν θισπέσιον ξινύχτ',
μά σαν του ζήτ'σα φιλι λαθραίους,
ικέινου μι άπάντησιν : «Νίχτι, νίχτι!»

Βιένν', αθήμηρόν.

Μήτρος Κατοίκης.

ΔΗΛΟΥΣΙΣ

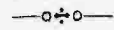
Ήπειδή κάμποσις ίσημερίδις τούν περίξ ίπαρχιών κι Ήγύπτου, προυβαινον άνιρυθριάστους είς πλαστουροσουποίησιν της ήμιτέρας ίπιγραφής, τιθιμένες κάπουθιν άντιπαουκρίσιον άλλουτριας προϋλεσίους κι βιουμηχανίας, άπχούσης της ίβζουν'κής άγνότητος, ίππειθώς φέρου είς γνώσιν του κουσμάκ', ότ' ή ήμιτέρα ίπιγραφή είνι γνήσιους κι άδουλους μόνουν εν του λαουφίλητου «Απ' Ολα».

Ταῦτα πρός γνώσιν σας κι διά τά πιριταίρου.

Μήτρος Κατοίκης.

ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

(Του τακτικού άνταποκριτου μας).

ΝΥΚΤΙΡ' ΝΟΝ ΙΠΕΙΣΟΔΙΟΥΝ

Βιένν' αθήμηρόν.

Βγαιίνουμιν εν Κουσταντζα κι οι άγέρας φουόει κι μάς θερίζ' κι χιονίζ' κι όλου χιονίζ'. Του θέατρον είνι θισπέσιον και ούραϊον. Οι όρόμ' ίριμιά κι ίρήμουσις.

Ήν Κουσταντζα άκούου μι τ' αυτί μ' νά λιένι κάθι λιέου κι λιγάν' :

- Ντά, ντά!
- Μά τί διάουλου, λιέου κατ' ίμιυτόν, ιδώ μέσα όλου ντα ντάδες έχουμι!

Κι' ίπειδής εν Κουσταντζα είνι όλ' Ρουμηοί, ίρουτώ τιχηθέντους κι μαθαίνου ότ' ντό, ντά θά εῖπη Ρουμείκα : μά λ'στα!

Κατά του κιντι μαιίνουμιν στοῦ σιδηρόδρου-μουν για του Βουκουρέστ'. Στοῦ ήμέτιρουν βαγόν' μόνουν κουπιλλουδις ύφίσταντι ύπὸ την ήμιτέραν προϋδρείαν. Του πιριέρου ενι, ότ' μιά άπ' της κουπιλλουδις ούμοιάζιν σπαραξικαρδίους την ήμιτέραν Λιέγκου. Ήνόμιζις πώς ήτανι του... Σο υσίβιου εν της Λιέγκου. Όλα ήταν της Λιέγκου : τά μάτια, τά φρύδια, του μπόι, του γέλοιου μόνουν ή γλώσσα ή ρουμείκη έλ'πιν κι καθυστερούσιν ή σιμνότης κι ή ίφσημοσύνη της Λιέγκου.

Κι νά βρίζουμι μιταξὺ τοιούτων κι τηλικούτων κουπιλλουδου, νά βλιέπου ζουντανή την Λιέγκου μπρουστά μ', νά νοιούθου του ίντόσθιου της καρδιάς μ' νά κάμ' σαν την καρδιά του Κάι κι νά μή μπουρω νά ίξουτιριεύσου ικείνου ποῦ σκιπτόμ'να. Πήγα νά ίξουλουθρεύσου τούν ιμαντό μ' άπ' του γινάτ' μ' κι νά πέσου άπ' τούν σιδηρόδρουμουν.

Άκούου τά θηλ'κά νά μιλοῦνι βλάχ'κα κι δέν καταλαβαίνου τίποτις.

— Τιτέλιστι, Μήτρο, ίπέπρουτου νά μή καταλαβαίν'ς τίποτις.
Γυρίζου, ξιγυρίζου, σινουχοριούμι, ξιστινουχοριούμι, τίποτις. Αδύνατον νά ίφεύρου μέθουδου συνιννουήσιους. Κι μ' όλα αυτόνα νά βλέπου την δήθιν Λιέγκου νά μι βλέπ' άσκαρδαμυκτουειδώς.

Τότινις διήλθιν άπ' την ήμιτέραν ούξυδερχή σέψ' ύπουψία άνήκουστους, κι εῖπουν μι του νοῦ μ' :

— Ούρε Μήτρο, μήπως κι ίνδιχόμενουν του ύπουκείμινουν αυτόνου, όπιρ μοιάζ' την Λιέγκου, μήπως είνι ή ίδια ή Λιέγκου;

Κι άρχίν'σιν νά χτυπά ή καρδιά μ' μέχρι διαορήξιους. Ήξουνυχίζου ψυχουλογ'κώς του εν λόγου θηλ'κόν, του ψάχνου άπ' ιδώ, του ψάχνου άπ' εκει κι εῖδουν ότ' δέν ύπήρχι παντάπασι Λιέγκου. Γυρίζου τότινις κι βάξου είς ίνέργειαν την χρῆσ' τούν διθινών γνώσιν μ',

- Παρλιβού φρανσέζ;
- Ντά, ντά!
- Ήκατάλαβα, πώς δέν καταλαβαίνανι τίποτις κι γι' αυτόνου λέγανι : μά λ'στα, μά λ'στα! Τότινις τά γυρίζου ίταλ'κά :
- Παρλάτι ίταλιάνου;
- Ντά, ντά!
- Μπά! ποῦ νά βγάλιτι άπαξ νταντά εν του ρουθού' σας, λιέου εν ίξάψ'.

Νά μή τά πολυλογούμι, κατιστάθ' αδύνατον νά συνιννουηθώ κι άν'ξα του Ήμερολόι σας κι διάβαζα μέχρις ίξαντήσιους, ίνθ' ίνιούτι έρρ'χνα τιχηθέντους ούξυδιρκές κι άσκαρδαμυκτουειδές βλέμμα στην δήθιν Λιέγκου.

Οι σιδηρόδρουμους μι ξιθέουσιν. Φτάνου του λ'πόν νύχτα πιθαμμένους στοῦ Βουκουρέστ'. Κατι-

βαίνου, μπαίνου σὶ μιὰ καρότσα κὶ καθοδηγοῦμι
ἰν τοῦ ξινουδουχείου.

— Ἄβιβου λίμπρ καμαράκ; λιέου στοῦν δι-
φθιντή.

— Ντά, ντά, μι λιέει, κὶ μι παίρν' τοῦ μπαού-
λου ἀπ' τοῦ χέρι μ'.

— Παρντόν, τοῦ λιέου. Ἄβιβου στοῦ καμαράκ'
καλουριφέρ;

— Ντά, ντά, μι λιέει κὶ μι δείχν' ἀπαξ κουριτσάκ'.

— Οὐρέ τριλλός εἶσι; τοῦ λιέου ἰν ἰξάψ'. Ἰγὼ
σὶ ρουτάου ἀν ἔχ' καλουριφέρ' κὶ σὺ μι δείχν'ς
κουριτσάκ'.

— Ντά, ντά, μι ξαναλιέει.

Τότινις τοῦ πῆρα ἀπόφασ' πῶς ἰπέπρουντο νὰ μὴ
μπουρέσου νὰ συνιννονηθῶ μιτὰ τοῦν Βλάχουν,
λιέου κὶ ἰγὼ ἀπαξ «ν τ ἄ, ν τ ἄ» κὶ ἀνιβαίνου στοῦ
ἡμέτερον δουμάτιον.

Μπαίνου τοῦ λ'πόν στοῦ δουμάτιον κὶ τοῦ ρίχνου
στη φιλουσουφία. Κὶ ἀφοῦ εἶδον πῶς εἶνι ἀδύ-
νατον νὰ σὺμιλήσου μιτὰ Ρουμανόν, ἀρχίν'σα νὰ
μιλάου μόνους μ'. Κὶ θυμῆθ'κα ἀπαξ ἀρχαίουν
τραγουδάκ' ποῦ τραγ'δάγανι στὴν Κουζάν' κὶ
ἀρχίν'σα νὰ τραγ'δάου:

Ἐχ' ἀμπέ-ἀμπέλια στὴ Βλαχιά,
σπῆνια στοῦ Βουκουρέστ',
κρίμα σ' ἰσὲ
ποῦ δὲν παντηρβιόε! . . .

Ἄλλον μι λιὲν σὶ φίλ' σου,
κὶ ἄλλον λαλᾶν τὰ χεῖλ' σου!

Μιτὰ ταῦτα τοῦ ἡμέτερον δουμάτιον ἔγ'νιν
ἀληθ'νόν προσκύν'μα. Οὐλα τὰ γκαρσόνια κὶ οὐλὶς
ἢ κουπιλλοῦδὶς τοῦ ξινουδουχείου ἀνιρυνθιάστους
εἰσήρχουντο κὶ εἰξήρχουντο ἰν τοῦ ἡμέτερον
δουμάτιον κὶ ἀγνοοῦν παντάπασι τοῦ γλουσκόν
ἰδίωμα τοῦ τόπου κὶ ἔχουν γνῶσ' τοῦν ἡθῶν κὶ
ἰθίμων ἰν Ρουμανία, ἀπὸ ἰν κερῶ τοῦ δέουντι μι
παράδειξιν οὐ κύριους Κάμφουνας, τοῦ πῆρ' ἀπό-
φασι κὶ σ' ὅ,τ' μι λιέγανι ἔλιεγον:

— Ντά, ντά!

Βλέπουντας τοῦ λ'πόν πῶς κὶ ματαίου καταγι-
νόμ'να ὑπὲρ συνιννουήσιους διὰ νουημάτων κὶ
χειρασιῶν, τοῦ κόφτου δίπλα κὶ πέφτου στοῦν
ὑπνον.

Γυρίζου, ξιγυρίζου, τίπουτις ὑπνους. Ἀπ' τοῦ
ἡμέτερον κερᾶλ' διήρχιτου πότι ἢ πουλιτ'κῆ κὶ
πότι ἢ Λιέγκου. Κὶ ἀνιστέναζον ραγδαίους κὶ ἢ
ἡμέτερα φαντασιουπληξία μιτέβριν ἰν τοῦ τέλους
τῆς ἀπουστουλής μ', ἦγον δηλαδὴ τὴ μέρα ποῦ
θὰ ἰπέστριφον δαφνουσιτῆς ἰν Κουζάν' κὶ θὰ
μιτέβρινον ἀγριώχους στοῦ σπῆτ' τοῦ κῆρ Στέργιου,
ἦγον τοῦ πατέρα τῆς Λιέγκου κὶ θὰ καθόμ'να
νὰ φάγου μέχρ' σκασίματος.

Αὐτοῦνα ἔλιεγον μι τοῦ νοῦ μ' κὶ σιγὰ-σιγὰ
ἀπουκοιμήθ'κα.

Φαίντι ὅμως πῶς ἢ ρουμαν'κῆ πουλιτ'κῆ εἶνι
νὰ μὴ σ' ἀφίνουνι νὰ κοιμ'θῆς ἰν τοῦ ξινουδου-
χείου. Ἰκεῖ ποῦ κοιμώμ'να, ἀκούω μι τ' αὐτιά μ'
νὰ χτυποῦνι τὴν πόρτά μ'. Σιπιτάχουμι ἀπ' τοῦ
κριββάτ', ἀνάφτου τοῦ ἡλικτρικῶ, βλέπου τοῦ
οὐρουλάι μ' κὶ βλέπου β' μιτὰ τοῦ μισουνύχιου.

— Ποῖος εἶνι, οὐρέ; φουνάζου ἔσουθιν.

Ἄντι ἀπαντήσιους, ξανακούου πάλ' νὰ χτυποῦνι.

— Μίλα οὐρέ! ξαναφουνάζου ἔσουθιν.

Κὶ πάλι δὲν βλέπου ἀπάντ'σι, παρὰ μόνου γέ-
λιου θηλ'κό.

Τότινις θυμῆθ'κα τοῦ πάθ'μα τοῦ Κάμφουνα,
οβύνου τοῦ ἡλικτρικῶ κὶ τοῦ ξανακόφτου δίπλα
στοῦ κριββατάκι μ' κὶ κοιμοῦμι, ἰνῶ ἢ πόρτά μ'
χτυποῦνι μέχρὶ ξιμηρώματος.

Ταῦτα κὶ μένου

σᾶς φιλῶ κὶ σᾶς ἀσπάζουμι
Μῆτρος Κασιόκης.

ΙΑΤΡΟΣ
Β. ΚΙΟΛΕΜΕΛΟΓΛΟΥ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ-ΣΥΦΙΛΙΔΟΛΟΓΟΣ
5 — ΠΕΡΑΝ, ΣΟΥ-ΤΕΡΑΖΗ — 5
ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΤΟΚΑΤΛΙΝ

Ἐπεύθυνος ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΔΗΣ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἐπέτειος ὀνόματος. — Τὴν παρ. Παρασκευὴν
ἦγε τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ ἢ Α. Σ. ὁ μητροπολίτης
Ἡρακλείας κ. Γρηγόριος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ
ἢ Α. Σ. ἔτυχε πολλῶν ἐνδείξεων σεβασμοῦ, ἐκτι-
μήσεως καὶ ἀγάπης ἐκ μέρους τῆς ἡμετέρας κοι-
νωνίας, πληθύν δὲ τηλεγραφημάτων ἔλαβε παρὰ
τῶν μακρῶν φίλων αὐτῆς. Μετὰ τῶν συγχαρητη-
ρίων τούτων συνεννοῦντες καὶ τὰ ἡμέτερα, εὐχόμε-
θα τῇ Α. Σ. ἔτη ὅ,τι πλεῖστα καὶ ὑγμενά.

Γάμοι. — Τὴν προπροελθ. Κυριακὴν ἐτελέσθη-
σαν ἐν Πέραν οἱ γάμοι τοῦ κ. Φρ' Ἰωσ. Γεωρ-
γιάνη, ἐκ τῶν ὀρίστων ὑπαλλήλων τῆς Τραπεζῆς
Ἀθηνῶν, μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ πολυφέρου δεσποι-
νίδος Οὐρανίας Γ. Χαριτωνίδου. Τὸ μυστήριον
ἐτελέσθη ἐν στενῶ οἰκογενειακῶ κύκλῳ, ὡς ἐκ
τοῦ πένθους τῆς νύμφης. Εἰς τὰς θερμὰς τῶν συγ-
γενῶν καὶ φίλων εὐχὰς, ἐνοῦντες καὶ τὰς ἡμετέ-
ρας, εὐχόμεθα τῷ εὐαρμοστῷ ζεύγει τερπνὸν καὶ
ρόδιον τὸν συζυγικὸν βίον.

— Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ἐπληροφορή-
θημεν τοὺς γάμους τοῦ κ. Ἰορδάνου Κιουρτζόγλου,
ἔγγονου τοῦ ἐπὶ Σουλτάν Μαχμουὶν διοικητοῦ τῆς
Σερβίας καὶ ἀναδόχου τοῦ βασιλέως Μιλάνου,
μετὰ τῆς εὐειδοῦς καὶ σεμνοτάτης δεσποινίδος
Κλειοῦς Σωτήρου, θυγατρὸς τοῦ μακαρίτου μεγα-
λεμπόρου σιτηρῶν Κ. Σωτήρου, τελεσθέντας τὴν
χθὲς Παρασκευὴν, 1 Φεβρουαρίου. Ραίνοντες με-
τὰ εὐωδέστερα ἀνθη τὸ εὐάρμοστον ζεῦγος, εὐχό-
μεθα αὐτῷ εὐτυχῇ καὶ ἀνέφελον τὸν οἰκογενεια-
κὸν βίον.

— Εὐφρόσυνου ἐτελέσθησαν ἐν Μακροχωρίῳ οἱ
γάμοι τοῦ λαμπροῦ νέου κ. Ἀχιλλέως Χ. Ζησιά-
δου, ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ τοῦ προεσταμένου τῆς
Κοινοτήτος Ἀρχιμανδρίτου κ. Γενναδίου, μετὰ
τῆς ἐξ Ἁγίου Στεφάνου καὶ διὰ πολλῶν προσόν-
των κεκοσμημένης δεσποινίδος Αἰκατερίνης Μ.
Φιστορη, παρανύμφου οἰσῆς τῆς δεσποινίδος Κορ-
νηλίας Κάμφουνα. Τοὺς μὲν δακτυλίους ἀρρα-
βῶνας ἀντήλλαξεν ὁ πρ. Μετροῶν κ. Ἰωακείμ, τὸ
δὲ μυστήριον τοῦ γάμου ἠλόγησεν ὁ Σεβ. μητρο-
πολίτης Δέρκων κ. Κολλίνικος, μεθ' ὃ οἱ νεόνυμ-
φοι, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Κοραῆ», ἐδέχθησαν τὰς
συγχαρητήριους εὐχὰς τῶν κεκλημένων, πρὸς οὓς
ἐπεομφιλύθη πᾶσα περιποίησις ἐκ μέρους τῶν
οἰκείων ἀμφοτέρων τῶν οἰκογενειῶν.

— Εὐοίωνου ἐτελέσθησαν ἐν Σμύρῃ οἱ γάμοι
τοῦ καλλίστου νέου κ. Ἀριστοβούλου Α. Βασιλειά-
δου μετὰ τῆς ἐπιχαρίτου δεσποινίδος Λιδούς Κ.
Νεγροπόντε. Τῷ εὐαρμοστῷ ζεύγει ἀπευθύνομεν
θερμὰ συγχαρητήρια μετ' ἐγκαρδίων εὐχῶν ὑπὲρ
τῆς εὐδαιμονίας του. — Α. Κ.

Θάνατοι. — Μετὰ λύτης πληροφορούμεθα τὸν
ἐν τῷ Ἄνω Κόγκω οἰκτρὸν θάνατον τοῦ **Κορόλου-
Γουσταίου Πεγιάρ**, θύμα γενομένου τῶν ἰθαγε-

νῶν. Ὁ ἀτυχὴς νέος, εικοσιπενταετῆς μόλις, ἦτο
υἱὸς τοῦ τέως ἀποθηκαρίου τοῦ ἐργοστασίου τοῦ
Μονοπωλείου τῶν Καπνῶν κ. Αὐγούστου Πεγιάρ,
ἐφησυχάζοντος νῦν ἐν Μασσαλίᾳ. Συλλυπούμεθα
ἀπὸ καρδίας τοὺς γονεῖς αὐτοῦ ἐπὶ τῇ σκληρᾷ
ἀπαλείᾳ προσφιλοῦς τέκνου, τοσοῦτον οἰκτρὸν
λαβόντος θάνατον.

Τιμητικὴ διάκρισις. — Νέον περιφανὲς δαίγμα
τιμῆς ἔλαβε τελευταίως ὁ φίλος καθηγητῆς καὶ
συνεργάτης τῆς ἡμετέρας Ἐπιθεωρήσεως κ. Δη-
μήτριος Μ. Μελισσόπουλος. Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει
τῆς εικοσμετηρίδος του ἐν τῇ ἐνταῦθα Ρωσικῇ
Ἐμπορικῇ Σχολῇ, τὸ ἐγκριτὸν φύλλον τῆς Ὀδη-
σοῦ «Odesskiy listok» ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ παραρ-
τήματι τῆς 16 Ἰανουαρίου 1913 τὴν εἰκόνα του,
μετ' εὐφημοτάτης μνείας περὶ τῆς εκπαιδευτικῆς
καὶ φιλολογικῆς του δράσεως, ὑποβάλλει δὲ καὶ
τὴν πρότασιν, ὅπως ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ μετα-
φρασθῶσιν εἰς τὴν ρωσικὴν τὰ κυριώτερα τῶν
ἔργων του καὶ ἰδίως τὰ Διηγήματά του, καὶ ἐκδο-
θῶσιν ὡς ἀναμνηστικὸς τόμος τοῦ κοινου τούτου
ἰωβηλαίου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ρωσ. Ἐμπ.
Σχολῆς καὶ τοῦ ἀρχαιότερου σήμερον ἐν αὐτῇ
διδασκάλου. Συγχαίρομεν καὶ πάλιν τὸν κ. Δημ.
Μελισσόπουλον καὶ τοῦ εὐχόμεθα καὶ εἰς ἀνώτερα,
τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσω αἱ προσγεγόμεναι εἰς αὐτὸν
ἐπανεπιλημμένα αὐταί τιμαὶ δὲν εἶναι μόνον προσω-
πικαί, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ἡ πλειονότης τῶν σπου-
δαστῶν τῆς ἐνταῦθα Ρωσ. Ἐμπ. Σχολῆς ὑπῆρξεν
ἀνέκαθεν Ἑλληνική.

Θεατρικὴ ἡμερίς. — Αὐριον Κυριακὴν, τὴν 2
μ.μ. ὥραν, οἱ φιλόμουσοι νέοι τοῦ Γυμναστηρίου
δίδουν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου «Ἐρμού» θεα-
τρικὴν ἡμερίδα, κατὰ τὴν ὁποίαν διδασκῆσεται ἢ
«Λύρα τοῦ Γέρο Νικόλα». μία χαριτωμένη κωμῶ-
δια καὶ θὰ ἐκτελεσθῶσι τεμάχια διὰ πλαγιάλου
Συνιστόμεν θερμῶς τὴν ἡμερίδα ταύτην, ἢ ὁποία
μὲ τὴν ἐφετεινὴν ἔλλειψιν φιλολογικῶ θιάσου
εἶναι μία εὐκαιρία διὰ τοὺς θεατροφίλους.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ λουτήρ (μπάνιο) μετὰ τῆς θερμά-
στρας αὐτοῦ, εὐρωπαϊκῆς προελεύσεως καὶ νεώ-
τατος. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Μπούσιος — Καὶ ποῦ λὲς ἢ Ἱεραρχία στὸ τέλος
μ' ἔκοψε τὸν βῆχα.

Κοσμιδης. — Δίχως ἄλλο θὰ σ' ἔδωσε κανένα
κουτὶ «Pastilles Guyot».

Η ΑΝΩΝΥΜΟΣ
ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΩΝ
ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ

ΤΗΣ
ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ ὁσονούπω καὶ
νὰ διανείμῃ δωρεὰν
15,000 ἀντίτυπα
ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΑΥΤΗΣ,
περιέχοντος τὰ ὀνόματα καὶ τοὺς

τηλεφωνικοὺς ἀριθμοὺς τῶν συν-
δρομητῶν αὐτῆς.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν, σχετικὴν πρὸς τὸς
τιμὰς τῶν καταχωρηθησομένων ἐν τῷ Ἡμε-
ρολογίῳ τούτῳ ἀγγελιῶν, ἀπευθυντέον πρὸς τὸν

Ἐμπορικὸν Διευθυντῆν
ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ
ΟΘΩΜΑΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΤΩΝ ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

Ἄδαλετ Χάν, Γαλατᾶ.

(Προσωρινὰ Γραφεῖα).

ΠΟΙΚΙΛΑ-ΕΥΘΥΜΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Όμιλούν οι αριθμοί...

Έχω πρόχειρον ένα ετήσιον Ισολογισμόν ἀγγλικῆς ἐφημερίδος, τοῦ «*Ημερησίου Ταχυδρόμου*».

Εἶναι ἡμερήσιον φύλλον, ὅπως ἡμερήσια εἶναι καὶ τὰ γνωστὰ φύλλα τῆς πόλεώς μας, με πολλὰς ὁμως διαφράδας, διαφορὰς, αἱ ὁποῖαι μεταξὺ τῶν ἰδικῶν μας καὶ ἐκείνου κανονίζουν σχέσεις τοιού- τας, ὅσας ἐπιτρέπει ἡ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς ἀπόστασις.

Πρέπει δὲ νὰ ξεύρετε, ὅτι πρόκειται περὶ ἰσο- λογισμοῦ καθαρῶς ἀγγλικῶν συστήματος, εἰς τὸν ὁποῖον αἱ θεωρίαι καὶ τὰ λόγια δὲν ἔχουν διόλου τόπον, ἐνῶ τοῦναντίον βλέπετε ζωηρότητα καὶ ἐμφανικώτατα νὰ ὀμιλοῦν οἱ . . . ἀριθμοί.

Θὰ σὰς παρατοξῶ μερικὸς ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοὺς, χωρὶς ὁμως σχόλια, διότι εἶμαι βέβαιος, βεβαιότατος, ὅτι με τὸ πρῶτον ποῦ θὰ ριψτε εἰς αὐτοὺς βλέμμα θὰ βγάλετε μόνον σας τὸ συμπέ- ρασμα, ἕνα μεγάλο, γεμάτο ἀπὸ ἐννοίας, ἀλλὰ καὶ πράξεις συμπέρασμα, ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τοῦ ὁποῖου ἕως τὴν ἄλλην βλέπετε πλήμυραν, ἐπὶ πάσης ἀπόψεως, εὐρωστίας καὶ ἀκούετε νὰ σὰς θωπεύῃ ἡ θαυμασίως ἠχηρὰ ἀγγλικὴ λίρα, ἡ παν- τοδύναμος στερλίνα.

++

Καὶ λοιπόν, εἰς τὸν ἐντυπον αὐτὸν ἰσολογισμόν τοῦ «*Ημερησίου Ταχυδρόμου*» ἀναγράφεται καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ μῆνα ἡ κυκλοφορία τοῦ φύλλου καὶ δημοσιεύονται ἄλλα τινὰ σχετικὰ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ κονδύλια.

Ἡ πρώτη Ἰανουαρίου 1912 σημειῶνει κυκλοφο- ρίαν *ἐνεακοσίων χιλιάδων* φύλλων.

Ἐν 31 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους παρουσιάζε- ται σχεδὸν ἡ αὐτὴ κυκλοφορία, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παρεμπιπτοντας μῆνας ποικιλοτρόπως κυμαινο- μένη, παρουσιάζεται τὴν 19 Ἀπριλίου με τὸ ἀνώ- τερον σημεῖόν της, δηλαδὴ με τὸν σεβαστὸν ἀριθμὸν τοῦ *ἑνὸς ἑκατομμυρίου καὶ ἑξακοσίων ὀγδοή- κοντα χιλιάδων*.

Υποθέτομεν, ὅτι θὰ σὰς ζαλίσωμεν, ἂν θελή- σωμεν περισσοτέρους καὶ σημαντικώτατους νὰ σὰς παρατάξωμεν ἀριθμούς, καὶ διὰ τοῦτο, παρερχόμε- νοι ἄλλα γενναῖα μηνιαῖα ἀθροίσματα, σὰς μετα- δίδομεν τὸν ὀλικὸν ἀριθμὸν τῆς κυκλοφορίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήλθε καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἐξαίρουμέν- των τῶν Κυριακῶν, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐκδίδεται.

Ἐτοιμασθῆτε νὰ μὴ τρομάξετε, παρακαλῶ, διότι πρόκειται νὰ ἀκούσετε τὸν ἀπιστεῦτως τρομακτι- κὸν ἀριθμὸν *πεντακόσια ἑκατομμύρια καὶ ὀκτα- κοσίας δώδεκα χιλιάδας*.

Όμολογημένως, ἀκατάληπτοι καὶ χαῖδεις φαί- νονται οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι, προκειμένου με αὐτοὺς νὰ συγκρίνωμεν τὴν κακομοιριασμένην ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν, παρ' ὅλην τὴν ὅπως δῆποτε ἄλμα- τικὴν πρόοδον, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τινος ἤρχισε νὰ χαραττή.

++

Ἀκούσατε καὶ ἄλλα, πάντοτε τρομακτικὰ καὶ ἰλιγγιώδη : Μία τοιαύτη κολοσσιαία κυκλοφορία ἐφημερίδος ἐπιτρέπει βεβαίως πηγὸς τῶν εἰδήσεων καὶ τῶν νέων της νὰ εἶναι καὶ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

Ἀκριβῶς, συμβαίνει κάτι τοιοῦτον, ἀφοῦ, πάν- τοτε κατὰ τὸν ἰσολογισμόν, ἡ μεγαλειότερα ἡμερη-

σία δαπάνη διὰ τηλεγραφήματα καὶ μόνον ἀνήλ- θεν εἰς *διακοσίας ὀκτὼ ἀγγλικὰς λίρας*.

Παρερχόμεθα τὰς ἐπίσης κολοσσιαίας δαπάνας διὰ χαρτὶ καὶ τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα, ἄλλως τε, εἰς κάθε ἐφημερίδα ἀπαιτῶσιν, ἔστω καὶ εἰς μικροτέ- ραν ἄκτινα.

Ἀλλὰ, τί σὰς λέγει τὸ ἀνωτέρω κονδύλι τῶν τηλεγραφημάτων :

Φαντασθῆτε, ἂν τὸ δέκατον τούτου ἀνέγραφέ- ποτε ἑλληνικὴ ἐφημερίς τί θὰ ἐγένετο, τί διθύρραμ- βοὶ θὰ ἐτονίζοντο καὶ ποῖος ποτὲ Ἄτλας θὰ ἐτολ- μοῦσε νὰ ἀντικρύσῃ τὴν εὐτυχὴ ἐκείνην ἐφημε- ρίδα μας ;

++

Ἀκούσατε καὶ τοῦτο, παρακαλῶ : Τὸ μεγαλειότερον κονδύλι ἡμερησίας εἰσπράξεως ἀπὸ ρεκλάμαν ἔδωκεν ἡ 30 Νοεμβρί υ, με *τριακο- σίας ἑξήκοντα ἐπτὰ ὀλοχρῦσους στερλίνας*.

Ἐδῶ εἶναι γιὰ νὰ τὰ χάσῃ κανεὶς.

Μά, εἶναι, παρακαλῶ, ἐφημερίς ; Παικτολός, Ἐλδοράδο ἢ χρυσορυχεῖον τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ; Τίποτε ἀπ' αὐτά.

Εἶναι ἐφημερίς, τυπωμένη με μελάνην, με χαρτὶ καὶ γραμμὴν με χέρια ἀνθρώπινα, ἀπαράλλακτα ὅπως ; χέρια ἀνθρώπινα γράφουν καὶ τῆς ἰδικαῖς μας ἐφημερίδες.

Καὶ μὴ θελήσετε, παρακαλῶ, καὶ τὸν ἐλάχιστον νὰ ἐκφέρετε ἐνδοιασμόν, διότι πρόκειται περὶ υπο- θέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν μόνον καὶ μοναδικοὶ μιλοῦν οἱ . . . ἀριθμοί.

Ἀς . . .

Ὁραῖος ὄρκος.

Ἄς ἀναγνώσουν ὅλοι τὸν ὄρκον, ποῦ δίδουν οἱ Ἀμερικανόπαιδες, εὐθὺς ὡς καταταχθῶν εἰς τὴν σχολήν.

— Ὁρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ καταστρέψω οὐδὲν δέν- δρον, οὔτε θάμινον· ὑπόσχομαι, ὅτι δὲν θὰ πτύω οὔτε εἰς τοὺς δρόμους, οὔτε εἰς τοὺς σιδηροδρό- μους, οὔτε εἰς ἄλλο δημόσιον μέρος· νὰ μὴ ρίπτω ποτὲ χαρτιά ἢ ἄλλα πράγματα εἰς δημόσια μέρη, νὰ μεταχειρίζομαι πάντοτε εὐγενῆ γλῶσσαν, νὰ προστατεύω τὰ πούλια, νὰ περιφυλάττω τὴν πε- ριοσίαν τοῦ ἄλλου ὡς θὰ ἤθελον οἱ ἄλλοι νὰ προστατεύουν τὴν ἰδικήν μου. Ὑπόσχομαι νὰ εἶμαι πολίτης εὐκρινῆς καὶ φιλόνομος.

Αὐτὰ ὀρκίζεται ὁ Ἀμερικανόπαις καὶ τὰ κάμνει. Κατόπιν αὐτῶν μὰς ἐπιτρέπεται νὰ ἀπορῶμεν, διατί οἱ ἄλλοι προοδεύουν ;

Εὐφυῆς ἀπόφασις.

Διηγοῦνται καὶ αὐτὸ διὰ τὸ πνεῦμα τῶν καθήδων : «Μίαν φορὰν ἕνας κτίστης ἔπεσεν ἀπὸ τὴν σκα-

λωσιάν, ποῦ εἰργάζετο, εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐσκό- τωσεν ἕνα διαβάτην, ἐνῶ αὐτὸς ἐσώθη. Ὁ υἱὸς τοῦ διαβάτου, ὁ ὁποῖος ἦτο πολὺ πλούσιος, τὸν κατήγ- γειλεν εἰς τὸν καθὴν καὶ ἐζήτησε τὴν τιμωρίαν του.

Κάθε ἄλλος Εὐρωπαῖος δικαστῆς θὰ εὐρίσκατο πρὸ ἀδιεξόδου, ἀλλ' ὁ καθὴς, ἀφοῦ ἐσκέφθη κα- λῶς, ἐξέδωκε τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν :

— Τὸ γεγονός παρουσιάζει ἰδιαιτέραν περίπτω- σιν· ὁ καταγέλλων ἔχει δίκαιον, δι' αὐτὸ καταδι- κάζομεν τὸν κτίστην νὰ σταθῇ εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔστηκε τὸ θῦμα, δίδομεν δὲ τὸ δίκαιωμα εἰς τὸν υἱὸν τοῦ θύματος νὰ πῆσῃ ἀπὸ τὴν ἰδίαν σκαλω- σίαν ἐπάνω εἰς τὸν φονέα καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ, ὅπως ἐκεῖνος ἐσκότωσε τὸν πατέρα του.

Εἶναι ἀνάγκη ἄρα γε νὰ εἰποῦμεν, ὅτι ἡ ἀπόφα- σις αὕτη δὲν ἐξετελέσθη ;

ΟΤΑΝ ΓΕΡΑΣΩΜΕΝ.

Μὲ μικρὰ κοψιματάκια καὶ με λίγη *τρεμαρέλλα* κάνει ὁ γέρος τὴν ἀγάπη σὲ μίαν ὄμορφη κοπέλλα.

Καὶ ἡ κοπέλλα, ποῦ λογαῖται, κάνει πῶς τὸν ἀγαπάει, κάνει ποῦ τὸν ἐνθυμᾶται κα' ἀπ' τὰ γέλια ξεψυχάει.

— Τρίψε, γέρο, τὸ μουστάκι, μ' ἕνα λίγο κοσμετίκ.
— Δὲν μπορῶ, γιὰτ' ὑποφέρω, με ἀφάνισε τὸ *τίκ*.

— Ἐχ' ὑπομονή, χρυσέ μου, ἂν δὲν ἔχῃς πόνους ἄλλους.
— Ἐχω, φίλε μου, καλέ μου, καὶ ρευματικὰ καὶ κάλους.

Κι' εἶναι κάθε τέτοια ὄρα, ποῦ γρούζουν τ' ἄντερά μου, ρεύομαι . . . καὶ ἀκούω σὰν νᾶναι πεσημένα τὰ νεφρά μου.

— Καὶ νομίζεις μ' ὅλα ἐκεῖνα, πῶς ἡ κόρη σ' ἀγαπάει ;
— Ἀμ' μοῦ τῶρχις ! καὶ μ' εἶπε, πῶς γιὰ μένα ξεψυχάει.

Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΜΟΥΣΗΣ Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΗΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
σπουδαστὴς εἰδικῶς ἐν Παρισίοις, Γενετή καὶ Βιέννῃ

Ἀναλαμβάνει τοκετοὺς ὑπ' εὐθύνην του καὶ θεραπεύει ὅλα τὰ νοσήματα τῆς εἰδικότητός του κατὰ τὰς νεωτάτας μεθόδους.

Δέχεται ἀπὸ τὰς 2-5 μ. μ. ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ὁδὸς Χατζῆ-Ἀχμέτ, 6 (Ταυρᾶ-Παση).

Η ΧΩΡΑ ΔΙΑ ΤΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ
Ο ΓΑΙΟΚΤΗΜΩΝ ΠΛΟΥΤΙΖΕΙ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΟΤΑΣΣΗΣ
Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Όπως ἡ μηχανὴ θέλει κάρβουνα, ὅπως τὸ ζῶον θέλει τροφήν, οὕτω καὶ τὸ φυτὸν θέλει τροφήν = Λίπασμα = Ποτάσσαν + Φωσφορικὸν ὀξὺν + ἄζωτον.

Ὅσον τρέφεται καὶ ἀναπτύσσεται ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνός μας με ξηρὸν ἄρτον, τόσον τρέφεται καὶ ἀναπτύσσεται τὸ φυτὸν μόνον με κόπρον ἐπαύλεως.

ΠΑΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ, ἐπεξηγηματικὰ βιβλία, δείγματα πρὸς πειραματισμὸν ΔΩΡΕΑΝ.
«**MONTANA**» τεχνικὸν γεωργικὸν καὶ κεντρικὸν ἐπίσημον χημείον.
D' ΚΥΡΙΑΚΟΥ, χημικοῦ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας καὶ Ἐμπορίου.
ΓΕΩΡΓΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ ΠΟΤΑΣΣΙΑΝΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ :
Κωνσταντινούπολις — Γαλατᾶ-Σεράι, Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέραν, 245.

ΓΑΛΑ ΣΥΜΠΕΠΥΚΝΩΜΕΝΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

Είναι η μόνη τροφή, την οποίαν δέν πρέπει να αποφεύγωμεν εν καιρῷ ἐπιδημίας.

Αποφεύγετε ὅλα τὰ γάλακτα. Μὴ πίνετε κανέν εἶδος γάλακτος· ἂν δὲν ἤμπορεῖτε, νὰ προμηθευθῆτε ΓΑΛΑ ΝΕΣΤΛΕ, διότι, ὅταν πίνετε ἢ δίδετε νὰ πῶσιν ἄλλου εἶδους γάλα, ἴσως πίνενη ἢ δίδετε νὰ πῶσιν αὐτὸ τὸ σπέρμα τῆς ἀσθενείας. Συνιστᾶτε λοιπὸν καὶ δίδετε νὰ πῶσιν τὸ ἀκίνδυνον ΓΑΛΑ ΝΕΣΤΛΕ· εἶναι πηγὴ τῆς ζωῆς, τῆς ὑγείας καὶ τῆς εὐεξίας.

Τὸ ΓΑΛΑ ΝΕΣΤΛΕ μόνον δὲν περιέχει κανέν ἀνθυγιεινὸν σπέρμα.

ΠΙΝΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΓΑΛΑ ΝΕΣΤΛΕ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

AMIZON, K. Eτ., ἐνεγράφημεν, τίμημα ἐλήφθη, εὐχαριστ., ἀποστέλλομεν φύλλα. — Αὐτόθι, Κρ. Μαβ., ταχυδρομ. ἀπηντήσαμεν. — Αὐτόθι, Υἱὸς Π. Σερ., ταχυδρομ. σὰς ἀπαντῶμεν. — Αὐτόθι, Ν. Παπ., αἰτούμενα ἐστάλησαν, τίμημά των ἐλήφθη. — Αὐτόθι, Π. Χαρ., ἐνεγράφημεν, ἀποστέλλομεν καὶ ἰδιαιτέρως. — Αὐτόθι, Σ. Δαζ., τὸ Ἡμερολόγιόν σας ταχυδρομικῶς ἀπεστάλη· τίμημα ἐλήφθη. — Αὐτόθι, Α. Κυπ., Ἡμερολ. ἐστάλη, τίμημα γρ. 40 ἐλήφθη. — Αὐτόθι, Θ. Παν., εἰς διεύθυνσιν σας θὰ λάβητε Ἡμερολόγιον διὰ Ἰ. Σαλιζῆν. — Αὐτόθι, Δ. Τσεγ., εἰς διεύθυνσιν Γ. Κοποιδ. ἐστάλη Ἡμερολ., ἰδιαιτέρως ἀπαντῶμεν, τίμημα ἐλήφθη, αἱ εὐχαί σας πρὸς τὴν Ἐπιθεώρησιν μᾶς συνεκίνησαν. — Αὐτόθι, Γ. Βουτα., 5 Ἡμερολόγια σὰς ἀποστείλαμεν. — Αὐτόθι, Κ. Δρακ., δευτέρα ἀποστολὴ Ἡμερολογίου ἔγινεν. — Αὐτόθι, Κ. Ἀφεντούλην, Ἡμερολ. ἐστάλησαν, ὡς καὶ βιβλία, σημεϊούμενα ἐπιστολῆς σας θὰ ἐκτελεσθῶσι, τίμημα ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — Αὐτόθι, Ν. Δουμετ., εὐχαριστ. δι' εὐχὰς σας, ἀντευχόμενοι τὰ βέλτιστα, ἐπιστ. ἐλήφθη καὶ τίμημα Ἡμερολογ., εὐχαριστ., ἀπεστάλη ἅμα τῇ δηλώσει σας καὶ τὸ βιβλίον. — Αὐτόθι, Μ. Καρ., δι' εὐχὰς σας θερμὰ εὐχαριστήρια. — Αὐτόθι, Χ. Χαλκ., ἐπιστολὴ ἐλήφθη, ἐνεγράφημεν καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν στήλην των ἀναγνωστῶν μας, ἀπεστ. σειρά Γ' ἔτους. — Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη. — ΑΓΚΥΡΑΝ, Ἰερ. Παρ. τίμημα ἀνανεώσεως ἐλήφθη, εὐχαριστ., — ΑΜΑΣΣΕΙΑΝ, Σ. Τσομλ., Ἡμερολογ. τίμημα ἐλήφθη, ἀπεστάλη. — ΑΤΤΑΛΕΙΑΝ, Σ. Παπάξ., ἐπιστολὴ ὡς καὶ τίμημα 35 γρ. ἐλήφθη, εὐχαριστ., Ἡμερολ. ἅμα τῇ εἰδοποιήσει σας ἀπεστάλη. — ΑΚ ΔΑΓ, Σ. Παπαδ., ἐλήφθη ἐπιστολὴ σας, Ἡμερολ. ἀπεστάλη, λογαριασμός σας θ' ἀποσταλῇ. — Αὐτόθι, Στ. Περγ., ἡ παραγγελία των Ἡμερολογίων ἀπεστάλη, τίμημα 70 γρ. ἐλήφθη, εὐχαριστ. διὰ τὰς εὐχὰς σας, ἀντευχόμενοι τὰ βέλτιστα.

ΒΡΑΓΙΑΝ, Α. Ἀδαμ., ἐλήφθη δελτάριον, ἡλίγη διεύθυνσις, μέχρι τελευταίου ἀριθμοῦ ἐστάλησαν εἰς προηγ. ὑμένην διεύθυνσιν. — ΒΕΗ ΠΑΖΑΡ, Ι. Ἡλιασ., δελτάριον ἐλήφθη, εὐχαριστὸς σὰς ἐνεγράφημεν εἰς τὴν στήλην των ἀναγνωστῶν μας, τίμημα ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, φύλλα ἀπὸ πρώτης τρέχοντος ἀπεστάλησαν.

ΕΛΛΕΣ-ΚΙΟ-Ι, Β. Μαδενδ., βιβλία εἰς διεύθυνσιν Ἀρ. Ἀρχιτ. ἐστάλησαν, τίμημα ἐλήφθη. —

ΕΡΠΑΑ, Ἄ. Προδ., ἐπιστολῆς σας γραφόμενα ἐσημεϊώσαμεν.

ΖΟΓΚΟΥΛΑΚ, Γ. Δημ. Ἡμερολόγιον ἐστάλη ἐγκαίρως.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ (Ἰκονίου), Π. Κεστ., Ἡμερολόγια ἐστάλησαν, τίμ. ἐλήφθη, εὐχαριστ., αἰνίγιμ. δεσπινίδες Ἀτ. θὰ δημοσιευθῶσι μὲ τὴν σειράν των. Ἐλήφθ. ἐπίσης γρ. 12,5 ἀπὸ Γ. Κισ., πληροφορησατέ μας, παρακ., διὰ ποῖαν ἔξαμ. θέλει νὰ λογισθῶσι ταῦτα ;

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ, Σπ. Ἀδ., ταχυδρομικῶς σὰς ἐγράφημεν, ἀναμένομεν ἀπάντησίν σας.

ΙΟΥΠΗΝ, Γ. Ἐλευθ., Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν, τίμημα ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

ΚΑΒΑΛΛΑΝ, Σ. Διαμ., θὰ λάβητε δελτάριόν μας, ἀπάντησιν σας ἀναμένομεν. — ΚΩΝ/ΠΟΛΙΝ, Κ Πέτο., Ἡμερολ. καὶ ἄλλη παραγγελία ἐστάλη, τίμημα φυλλαδίων ἐλήφθη, εὐχαριστ. — Αὐτόθι, Ν. Μέλ., Ἡμερολ. καὶ ἀπόδειξις ἐστάλη. — ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΝ, Κ. Τσίρκ. ἐστάλησαν 4 Ἡμερολ., ἐκτὸς τῆς προηγουμένης ἀποστολῆς. — Αὐτόθι, Εὐδ. Μουρατ., ἐπιστολῆς σας γραφόμενα ἐσημεϊώσαμεν, ἐστάλησαν ἅπαντα τὰ ζητούμενα, τίμημα ἀναμένομεν 35 γρ., ἐλήφθησαν 5 γρ. εἰς γραμματόσημα.

— ΚΕΡΑΣΟΥΝΤΑ, Σ. Ἰ. Σουρ., προλαβόντως ἐστειλάμεν Ἡμερολ., κατόιν αἰτούμενον, τίμημα αὐτῶν 60 παρ. — ΚΟΖΛΟΥ, Ἄντ., τίμημα ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, τοὺς ὑπάρχοντας ἀριθμ. ἀπεστείλαμεν. — Αὐτόθι, Α. Κιουλ, ἐπιστολὴ καὶ τίμημα Ἐπιθεωρήσεως καὶ Ἡμερολ. ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, θὰ λαμβάνητε ἐγκαίρως.

ΛΑΔΙΚ, Γ. Ἐφ., ἐστάλη αἰτούμενος ἀριθμός.

ΜΥΤΙΑΗΝΗΝ, Πιτσιλ., ἀπεστάλη ἡ παραγγελία των βιβλίων. — Αὐτόθι, Π. Τζελαϊδην, καθυστερούμενα ἀναμένομεν. — Αὐτόθι, Κ. Κουγ., ἀπεστείλαμεν εἰς ἓν δέμα Ἡμερολόγια, ταχυδρομικῶς ἀπηντήσαμεν, ἀναμένομεν εἰδήσιν σας. — ΜΑΔΥΤΟΝ, Π. Μουιοπ., οἱ σημεϊούμενοι ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν, ὅταν λάβητε τοὺς πρώτους πέμψατε αὐτοὺς εἰς τὸ γραφεῖόν μας. — ΜΕΡΣΙΝΑΝ, Κ. Σολωμ., ἡμερ. ἐστάλη, τίμημα ἀνανεώσ. καὶ ἡμερ. ἐλήφθη. — ΜΑΡΜΑΡΑΝ, Ι. Κυπ., ἐπιστολὴ καὶ παραγγελθέντα ἐστάλησαν.

ΟΙΝΟΗΝ, Κ. Τσίρκ., παραγγελία ἡμερολογίων ἀπεστάλη εἰς τρία δέματα, ταχυδρομ. ἀπαντῶμεν.

ΠΡΟΥΣΑΝ, Π. Εὐγ., μᾶς ἐνεχείρισεν ὁ Δ. Κωνσταντινίδης τὸ ποσὸν 285 γρ., δι' οὗ ἐπιστώσαμεν τὴν μερίδα σας. εὐχαριστ. — Αὐτόθι, Κ. Φιλ., σειρά νέας ἔγγρ. ἐστάλη. — ΠΑΝΟΡΜΟΝ, Ν. Σταμ., ἐλήφθη 1 λιρ. Ὄθωμ. καὶ 6 γρ., εὐχαριστοῦμεν, ἀπόδειξις ἐδόθη, ζητούμενα ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν δια ταχυδρομίου.

— Αὐτόθι, Κ. Φιλ., εἰς τὴν στήλην των ἀναγνωστῶν μας, ἀπεστ. σειρά Γ' ἔτους.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

— Αὐτόθι, Ν. Ξανθ., τίμ. ἀνανεώσεως ἐλήφθη, ἀριθ. αἰτούμ. Ἡμερολ. ἀπεστάλη.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

72. Αἶνιγμα.

Εἶμαι λεπτὸς, τυλίσσομαι, γίνομαι μικρὸν δέμα, ἀλλ' ὅταν φάγω πρίσκειμαι καὶ κἀθημα ἥρεμα. Ἄν κόψης το κεφάλι μου καὶ ἄλλο σάν προσθέσης, πρόσσεχε, ἀναγνώστὰ μου, ἐμπρός σου καὶ θὰ πέσης.

(Ἐστάλη ὑπὸ Φωτίκας Π' Καλλινίκου).

73. Αἶνιγμα.

Χονδρὸν, βαρὺ, εὐρίσκομαι ἐπὶ των ἀτριπλοίων λεπτὸν, ἰσχνὸν θωπεύομαι μὲ χέρι γυναικείου.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Ρ. Παπαδοπούλου).

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ - ΒΡΑΒΕΙΑ

Γενομένων τῶσον κλήρων δι' ἕκαστον λύτην, ὅσας καὶ ὀρθὰς λύσεις ἐπεμψεν, ἐκέρδισαν οἱ ἐπόμενοι :

Ἰωάννης Δ. Φωτόπουλος, ἀργυροῦν ὄρο δόγιον.

Εὐρυδίκη Ν. Ἀγγελίδου, ἐπίχρυσον καρφίδα.

Ἀλέξανδρος Καλογεργῆς, ἐπίχρυσον ἄλυσιν.

Χορὸς τοῦ Ζαλέγγου, νικέλιον μελανοδοχεῖον Δημήτριος Δ. Δημητριάδης, ἀγαλμάτιον.

Οἱ Εὐριπίδης Ἰωακειμίδης, Οὐράνιον Τόξον, Πέραν, Π. Χανίδης, Ἀφρόδεσσα, Διάττων Ἀστὴρ, Ι. Κ. Α, ἀνά 1 λεύκωμα μὲ 100 κάρτ-ποστάλ τοτείων Κωνσταντινουπόλεως.

Οἱ Ἀλκιβιάδης Μάμ, Πυρίνη Ρομφαία, Δ. Κωφινόπουλος Ἀγλαΐα Γαλινάτου, Ι. Πετρίδης, Κ. Σαρρῆς, Κόμης τῆς Βερενίκης, Ε. Κ. Ἀλεξιάδης, Φίλιππος Ι. Εὐγενίδης, Οὐράνιον Τόξον, Τραπεζοῦντος, ἀνά 100 ἐπισκεπτήρια.

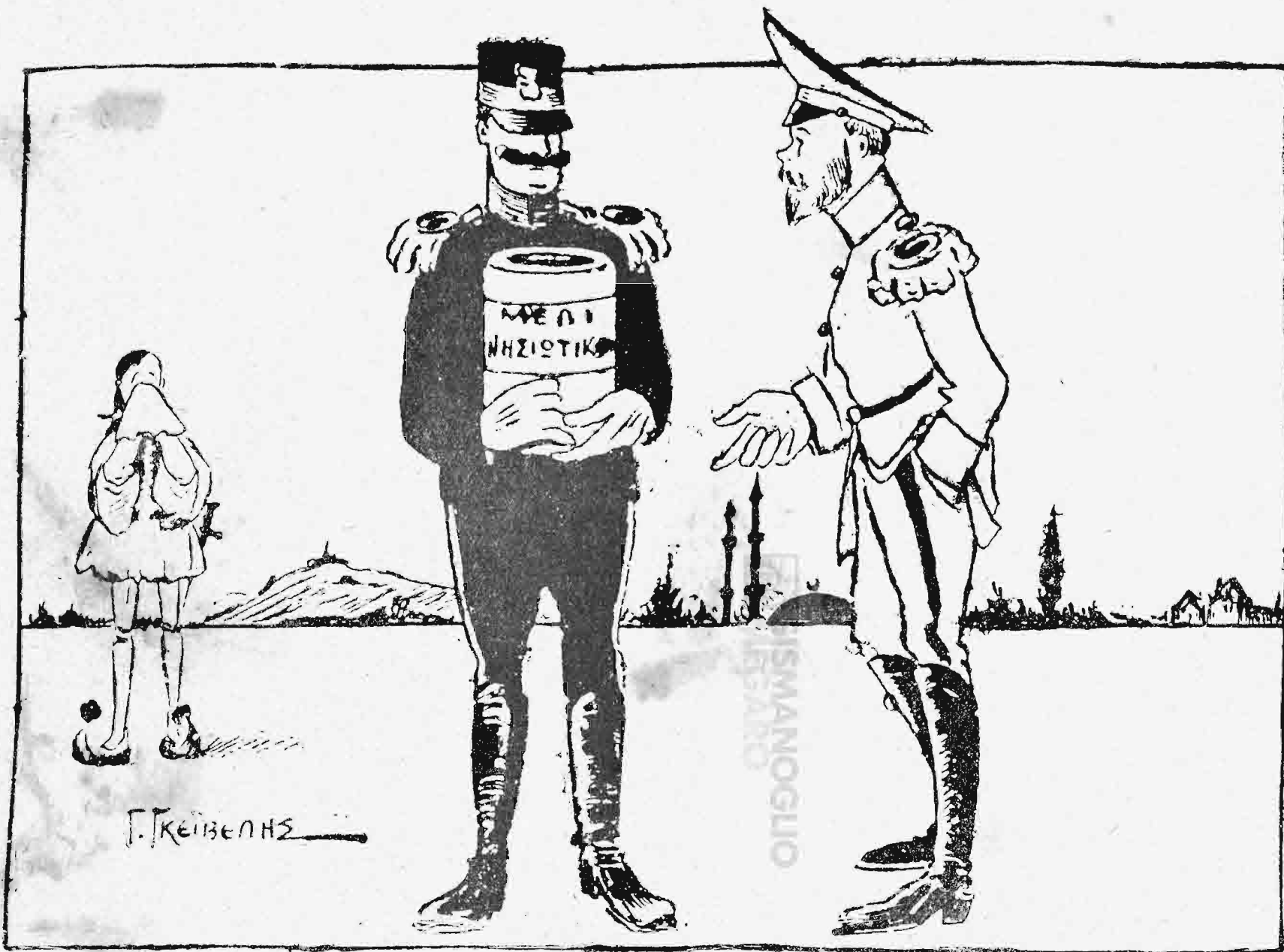
Τὰ βραβεῖα ταῦτα εἶναι παραδοτέα εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ 'Απ' Ὅλα' τὰ διὰ τῆς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται μὲ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΔΕΛΤΙΟΝ

διὰ τὰς λύσεις

των Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 129 φύλλον.

(ἀκολουθεῖ)

Τούρος. — Μά γιατί
δεν θέλεις να το δώσεις,
αφού δεν είναι δικό σου ;

Βίκτωρ. — Δεν κατά-
λαβες την γλώσσα του,
γι' αυτό μιλείς έτσι !

Καταίκτης. — Ουρά κουρμάν' πώχ' τὸ ζαγάρ' !!!

Πεθερά. — Είς τὸ ἐξῆς ὅ,τι θίδατε, στήν κόρη μου πρέπει πρῶτα νὰ περῶν ἀπὸ ἐμέ.
Γαμβρός. — Καὶ τὸ βραδυγὸ φιλάκι ; ...